RADYESTEZİ

MADDÎ TESİRLER BİLİMİ

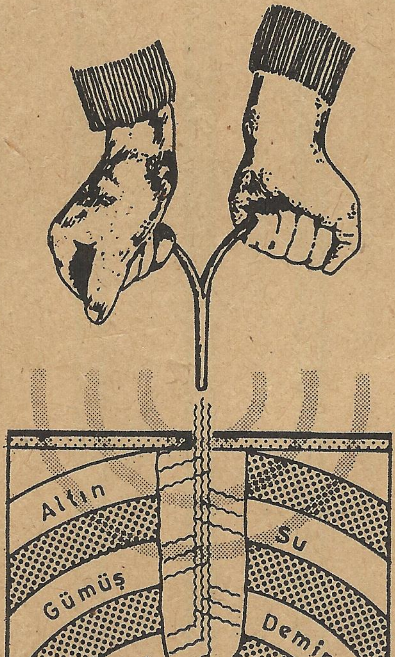
Altın
Su
Gümüş
Demir
Kalay

BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ

Mehmet İNAN

RADYESTEZİ

MADDÎ TESİRLER BİLİMİ

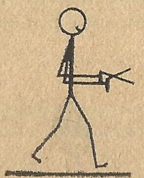

BİLİM ARAŞTIRMA MERKEZİ
Yayınevi — Istanbul

Kitap No: 63 — **RADYESTEZİ**

Profesyonel radyestezistlerin fikirlerinin yanısıra, sıradan kişilerde gözlemlenen radyestezik tepkilerin de üzerine eğilmek gerekir. Bu tür tepkileri elde etme yeteneğinin, önceden sanıldığından çok daha yaygın olduğu görülmektedir. Örneğin, İngiliz Radyo-Televizyon Kurumu BBC'de 22 Aralık 1977 tarihinde yayımlanan «Yarının Dünyası» adlı dizide, izleyicilere, L-biçimi basit radyestezi çubuklarının nasıl yapılacağı gösterilmişti. Geleneksel fındık ağacı gibi, radyestezik tepkinin 'yüksek kazançlı mekanik amplifikatörleri' şeklinde faaliyet gösteren bu aletleri kullanan yüzlerce kişi, radyestezik tepkiler deneyimleyebildiklerini keşfetti.

Birinci Baskı : Ağustos 1981
Kitap Dizgi : Savaşan Matbaası
Kitap Baskı : Sebat Matbaası
Kapak Baskı : Barış Matbaası
Cilt Yapımı : Kardeşler Ciltevi

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM

RADYESTEZİ TARİHİ VE GELİŞİMİ

a — Tarih Boyunca, Radyestezi Çalışmaları
b — Ünlü Radyestezist B. Bleton ve Çalışmaları
c — Ünlü Radyestezist J. Mullins ve Çalışmaları
d — Radyestezi İle, Tarihsel Olayların İzlenmeleri
e — Radyestezi Çalışmalarında, Sarkaç Kullanımı

2. BÖLÜM

RADYESTEZİ BİLİMSEL ETÜDLERİ

a — Radyestezi'nin Tanımı ve Etimolojisi
b — Radyestezi Medyomu ve Kullanılan Aletler
c — Çek Bilim Adamları ve Radyestezi Etüdleri
d — Sovyet Bilim Adamları ve Radyestezi Etüdleri
e — Amerikan Bilim Adamları ve Radyestezi Etüdleri
f — Radyestezi ve Beden Fizyolojisi İlişkileri
g — Radyestezi'de, Beden Sağlığı Üzerine Deneyler

3. BÖLÜM

RADYESTEZİ TEKNİKLERİ VE PRATİKLERİ

a — Radyestezi Yöntemi İle, Su Aramaları
b — Radyestezi Yöntemi İle, Maden Aramaları
c — Radyestezi Yöntemi İle, İzleme Çalışmaları
d — Harita Radyestezisi ve Uygulama Teknikleri
e — Tıpta Radyestezi ve Kullanım Alanları

ÖNSÖZ

Bu yapıtta, Altın Çağ bilim kollarından biri olmakta olan, Radyestezi Bilimi verilmektedir. Dünyanın her yerinde, yüzlerce ünlü bilim adamının ve ciddi bilim kurumlarının, üzerinde yoğun çalışmalar yaptıkları bu bilim dalı; insanoğlunun her bakımdan köreltilmesi ve alabildiğine duygusuz bir organik madde haline sokulmasıyla ancak gelişen şimdiki ruhsuz teknik uygarlığın iyice açmazlara düştüğü zamanımızda, gene, görkemli ruhsal ve maddesel bütünlük olan insan bedenine ve onun sayısız melekelerine başvurmak ihtiyacı ile giderek daha bir gelişmektedir. Batı'nın Doğu'ya yönelmeye başladığı şimdiki dönemlerde, Doğu'nun özenti bilim adamları, Batı'nın artık terketmeye başladıkları kahredici teknik uygarlığı sonuna değin izlemekten vazgeçerlerse, gelecekte arayacakları pekçok şeylerin kendi ülkelerinde olduğunu görebileceklerdir. Çünkü Batı akademik kültürü, insanın ruhunu inkâr ederek, herşeyi maddesel bedene göre oluşturmuştur ve halen bunun büyük ızdırabını ve kaosunu yaşamaktadırlar. Teknik gelişim kadar, ruhun mevcudiyetine ait olanı da aynı oranda araştırıp, her ikisinin sentezini yaşama uygulamak gerekmektedir ve bunlardan sadece birine ağırlık vermek, son derece yanlış olmaktadır.

Gelişmiş ülkeler, insanın parapsikolojik ve spiritolojik yapısı üzerine, son zamanlarda yoğun araştırmalar ile eğilmek zorunda kalmışlardır. Bu konuda öylesine gelişmeler kaydetmişlerdir ki, akademik bilim ile bu yeni bilimlerin artık bağlantılarını nasıl yapacaklarını dahî şaşırmışlardır. Çünki ortaya çıkan gerçekler, akademik bilimlerin iflasını ortaya koymaktadırlar. Doğu'ya yönelmek ifadesi ile, işte bunu belirtmek istedik. Ülkemizde de, parapsikolojik çalışmalar ve araştırmalar, muhakkak Üniversiteler bünyesine girmeli ve gerçekte Doğu'ya ait olan bu konulara ilişkin olarak da, Batı'nın gene elli yıl gerisinde kalınmamalıdır.

Halûk Egemen Sarıkaya

---

1. BÖLÜM

RADYESTEZİ TARİHİ VE GELİŞİMİ

> **«Radyestezi, kabûl etmemiz gereken bir gerçektir. Bunun böyle olup olmadığını bulmak için deney yapmayın. Böyledir!.. Kolları sıvayın ve radyesteziyi geliştirin!»**
>
> Prof. Charles Richet
> (1850-1935)

a — Tarih Boyunca, Radyestezi Çalışmaları

Çağlar boyunca Radyestezi'nin birçok şekillerde uygulandığını görmekteyiz. Radyestezinin, bugünkü biçimiyle, İ.Ö. 6000 yıllarında muhtemelen mevcut olduğuna dair elimizde kanıt vardır: Büyük Sahra'nın kuzeyinde, Tassili yakınlarında keşfedilen mağara resimleri arasında, güttüğü hayvanların arkasında yürüyen ve elleriyle, çoğu radyestezistlerin tuttuğu şekilde, ucu yukarıya dönük olan çatallı bir dal parçası tutan bir sığır çobanını ve çevresinde kendisini izleyenleri gösteren bir resim de yer almaktadır. Bu resim, bilindiği kadarıyla, bir radyestezisti temsilen çizilen ilk resim olarak kabûl edilmektedir.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Orange Free State eyaletindeki Platsberg yakınlarında bulunan, Güney Afrika Buşmanları'na ait bir mağarada da, aynı şekilde, hiç kuşku götürmeyecek bir biçimde bir radyestezisti temsil eden bir çizime rastlanılmıştır. Ancak, resmin tarihi hakkında kesin bir şey söylenmemiş, sadece, *neolitik* çağdan (1) kaldığı belirtilmiştir; bu da, Afrika tarihinde, İ.Ö. birkaç bin yıldan İ.S. birkaç bin yıla kadar uzanan bir dönem demektir.

Kadim Mısır'da, radyestezinin uygulanmakta olduğu kesindir. Önünde, bir kol boyu kadar ötede, çatallı bir dal parçası tutan bir rahibi gösteren rölyefler mevcutur. Ayrıca, Hititler'e ait olan ve İ.Ö. 12. Yüzyıl'dan kalan bir rölyefte resmedilen kişinin, maden cevheri aramak için bir çubuk kullanan resmî bir maden arama görevlisi olduğunu söyleyebiliriz. Dünyanın öbür ucunda yer alan bir ülkede, kadim Peru'da rastlanılan oyma kaya resimleri, o çağlarda radyestezinin dünyanın her yanında yaygın olduğunu göstermektedir.

Daha ileriki çağlarda, Yunanlılar, günümüzde de olduğu gibi, hem su ve maden cevheri aramak için hem de gaipten haber vermek amacıyla kullandıkları radyestezi sanatına, «*rhabdomancy*» adını vermişlerdi. Her iki uygulama türünü de kapsayan bu terim, *çubuk* ve *gaipten haber verme* kelimelerinden oluşturulmuştur.

Romalılar zamanında, İ.S. 500 yıllarında, Büyük Theodorus'un, devlet vekili Cassiodorus'a *su arayıcıları* bulması için emir verdiğini, elde mevcut kayıtlardan okumaktayız. Rossiter Raymond'un geçen yüzyılda yazdığı, «*Radyestezi Çubuğu*» («The Divining Rod,» *Transactions of American Institute of Mining Engineers*, Vol. 11, 1883) başlıklı bir yazıda, İskitler, Persler ve Medler'de, gaipten haber vermek için çubuklar kullanan rahiplerin bulunduğunu belirtmektedir.

Bütün bu örneklerin de ötesinde, radyesteziyle ilgili olan kadim kayıtların en ilgincine *Kabala*'da rastlanmaktadır. Kadim İbrani tradisyonunu içeren *Kabala*'nın sözkonusu bölümünde, Hz. Süleyman'ın Asâsı'ndan ve Hz. Süleyman'ın, bu asâyı kullanarak, dünyanın en zengin ve en güçlü insanı haline gelmesinden bahsedilmekte ve böyle bir asâ'nın ya da çubuğun nasıl yapılacağına ilişkin talimat verilmektedir:

«*İnsan eliyle dikilmemiş olan bir şeftali ya da ceviz ya da zeytin ağacı arayın.*

«*Ağaç, henüz meyva veremeyecek kadar genç olmalıdır.*

«*Sabah vakti, güneşin ufukta ağarmasından az önce, ne 40 cm'den kısa ne de 50 cm'den uzun olan çatallı bir dal kesin.*

«*Dalı keserken, şu sözleri tekrarlayın:* 'Seni, Eloina, Miraton, Aldonay ve Semiplaras adına kesiyorum ki, Onlar'dan, sana, Hz. Yakub'un ve Hz. Musa'nın ve Harun'un asâlarının sahip olduğu majik nitelikleri ve erdemleri bahşetmelerini ve saklı olanı ifşa etme yeteneğini ve gücünü vermelerini diliyorum.'»

İ.S. 500 yıllarından sonra, Roma İmparatorluğu'nun çöküşü ve Hıristiyanlığın Avrupa'ya yayılmasıyla birlikte, alşimi ve astronomi gibi okült sanatların yanısıra radyestezi de Kilise'nin hışmına uğradı ve yaklaşık bin yıl süreyle, mevcûdiyetini, ancak gizli derneklerin ve maji uygulayıcılarının yeraltı faaliyetleri dahilinde sürdürebildi.

Rönesans'la birlikte, okült sanatların tekrar canlandığını ve radyestezinin de, *mistik* veçhesiyle değil de maden cevherlerinin keşfine yardımcı olan bir teknik olarak ortaya çıktığını görüyoruz. Radyestezinin bu dönemde ilk kullanıldığı yer, muhtemelen, Almanya'daki Harz dağları olmuştu. 1420 tarihli ve Viyana kökenli bir el yazması metinde, radyestezi çubuğu kullanılmak suretiyle keşfedilen bir maden ocağından bahsedilmekteydi. 16. Yüzyıl'ın başlarında ise, radyestezinin uygulanımı artık iyice yaygınlaşmıştı. Alman âlimi Georgius Agricola, önce 1530'da yayımlanan bir makalesinde, arkasından da 1556'da bu makaleyi genişleterek yazdığı, *De Re Metallica* adlı yapıtında, radyestezinin, maden cevheri arayan madenciler tarafından nasıl uygulandığını uzun uzadıya tarif etmişti. Ne ilginçtir ki, Agricola'nın bu kitabında ortaya koyduğu sorular, bugün dahî güncelliğini korumakta ve radyestezi hakkında yazılan en son kitaplarda bile hâlâ daha tartışma konusu olmaktadır:

— Radyestezi, bilinmeyen bir *majik güçle* mi ilgilidir?

— Çubuk, kendiliğinden mi hareket eder, yoksa, çubuğu harekete geçiren radyestezist midir?

— Çubuğun hangi maddeden yapıldığı önemli midir?

— Radyestezi, gerçekten geçerli midir?

Agricola'nın, '*maji*' konusunda, «*büyülenmiş ya da gaipten haber veren çubuğun, madenlere ilişkin konulardaki uygulanımının, majisyenlerden ve büyünün saf olmayan kaynaklarından doğduğu*» hakkında hiç kuşkusu yoktu. Çubukları herkes kullanamadığına göre, maden damarı ile çubuk arasında direkt bir nedensel bağlantı bulunmadığı sonucuna varmıştı. Ancak, yine de, değişik türden maden cevherlerinin değişik maddelerden yapılmış olan çubuklarla arandığını açıklıyordu:

Maden:	Çubuk:
a — Gümüş	Fındık ağacından yapılma.
b — Bakır	Dişbudak ağacından yapılma.
c — Kurşun ve Kalay	Çam ağacından yapılma.
d — Altın	Demir ya da çelikten yapılma.

Radyestezinin gerçekten geçerli olup olmadığı sorusuna gelince, Agricola, objektif bir gözlemci sıfatıyla şunları söylüyordu:

«*Madencilerin kullandıkları dal parçaları gerçekten de harekete geçmektedir ... bazıları, bu harekete, maden damarının yol açtığını, diğerleri ise, hareketin, çubuğun madenci tarafından manipüle edilmesine bağlı olduğunu ve daha başkaları da her iki sebebin birlikte mevcut olduğunu söylemektedirler... Madenciler arasında, radyestezi çubuğu hakkında çeşitli ve oldukça farklı kanaatler mevcut olup, kimi çok işe yaradığını söylerken, kimi de bunu kabûl etmemektedir.*»

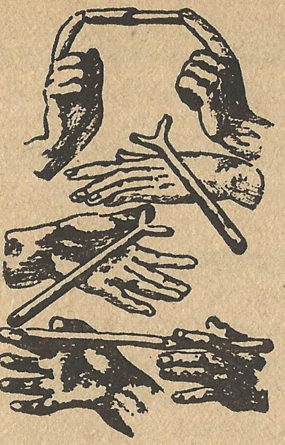

1693'de Fransa'da basılmış olan bir radyestezi kitabında gösterildiği şekliyle, radyestezi çubuğunun çeşitli tutuş biçimleri

Sonunda, Kilise'nin kızgınlığına ve âlimlerin de hayretine rağmen, radyesteziye olan inanç giderek kökleşti ve 16. Yüzyıl'ın sonlarında, İngiltere Kraliçesi I. Elizabeth'in Cornwall'da (İngiltere) kalay aramaları için Almanya'dan madenciler ve radyestezistler getirtmesine yol açacak kadar yaygınlaştı. 17. Yüzyıl'da ise, yeraltındaki maden damarlarının tespit edilmesinde radyestezinin yararlılığı kesinlikle kabûl edilir olmuştu. Radyestezistler, önce, maden arama heyetlerinin personeli arasında yer almaya başladılar ve daha sonra, 1670 yılında Almanya'da, radyestezistlere, resmî sürveyanlarınkine eşit bir rütbe verildi. 1709'da ise, radyestezistler, rütbe bakımından, sürveyanlardan daha önce gelmeye başladılar — bu da, radyestezi uygulamalarının giderek gelişen olumlu sonuçlarının bir kanıtıydı. Nitekim, Birinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra, Bavaria'daki (Almanya) Operfalz dağları yakınında yer alan Erbenbach bölgesinde, bu eski *maden arayıcı radyestezistlerin* güçlerini onaylayıcı mahiyette olan harikulâde kanıtlara rastlandı. 17. Yüzyıl'dan kalan bir haritada, bir radyestezistin çizdiği, yeraltında uzanan ve o günlerin madencilik teknikleriyle ulaşılamayan iki ayrı maden damarına ilişkin bir plân görülüyordu. Yapılan sondajlar sonucunda, sözkonusu radyestezistin 300 yıl önce yaptığı bu tespitin tamamen doğru olduğu anlaşılmıştı.

Böylece, 17. Yüzyıl'ın ikinci yarısı ile 18. Yüzyıl'ın ilk yarısı, radyestezinin, özellikle maden arama çalışmaları ile ilgili olarak, ne o zamana kadar, ne de o zamandan beridir rastlanmayan bir şekilde saygı gördüğü ve kabûl edildiği bir dönem olmuştu. Almanya'da, profesyonel radyestezistlere, son derece değerli addedilen özel bir diploma veriliyordu. 1738 yılında, diplomalı iki radyestezistin Bavaria Madencilik Bürosu'na verdiği bir dilekçede, yetkililerin ehliyetsiz radyestezistleri işe almamaları dileğinde bulunuluyordu.

Sözkonusu dönemde radyestezistlerin ne kadar itibar gördüklerine ilişkin birçok kanıt vardır. Zamanın Freiburg Maden Vekili ve Sürveyanı olan August Beyer, «*Dikkatli bir prosedür ile uygulanması ve yerinde kullanılması hâlinde, radyestezi çubuğundan büyük yararlar sağlanabileceği inkâr edilemez,*» diye yazıyordu. Beyer'in kuzeni Adolph ise, üstad radyestezist Hans Wolff'un çalışma tekniğini şöyle anlatıyordu:

«[Hans Wolff,] *ellerini birbirine yapıştırdı ve kollarını aşağıya doğru sarkıtarak, tarlaları dolaştı. Bir maden damarının yakınına gelir gelmez, kolları titremeye başladı. Damarın tam üzerindeyken, tepkileri özellikle şiddetli oluyor ve bu, sonra kendisini öylesine hâlsiz bırakıyordu ki, bir süre için dinlenmesi gerekiyordu.*»

Almanya'nın önderliğini yaptığı, radyestezi ile maden arama tekniği, Avrupa'nın öteki ülkelerinde de oldukça benimsenmişti. «*Cornwall'ın Doğa Tarihi*» (Natural History of Cornwall) adlı kitabında 18. Yüzyıl'ın folkloru ile yerel geleneklerini anlatan İngiliz eski eserler uzmanı Dr. William Borlase, madencilerin, maden damarlarının yerini belirlemek için, radyestezistlerden yararlandıklarını belirtmektedir. O devrin İngiliz radyestezistlerinden olan William Cookworthy de, 1751 tarihli *Gentleman's Magazine* dergisinde şunları yazıyordu:

«*Metallerin farklı farklı cezbetme dereceleri vardır: Altın en güçlüsüdür; bunu, bakır izler; sonra, demir, gümüş, kalay, kurşun, kemikler, kömürler, su kaynakları ve kireçtaşı gelir.*»

Ne gariptir ki, radyestezinin bu parlak döneminde, daha sonradan radyestezinin en yaygın uygulanım sahası hâline gelecek olan *'su arama'* konusu pek ilgi çekmemişti. Aynı devirde, radyesteziyle su arama uygulamalarından bahseden kayıtlara çok ender rastlanır. Bu kayıtların bilindiği kadarıyla en eski olanı, Azize Teresa of Avila'nın, böyle bir uygulamadan bahseden notlarında geçmektedir: 1568 yılında, bir manastır inşa etmesi için kendisine bir arazi teklif edilen Azize Teresa, arazide su bulunmadığından ötürü bu teklifi geri çevirmeyi düşünür. Ancak, Antonio adındaki bir rahip, su bulacağını söyleyerek, elindeki bir dal parçasıyla sanki haç çıkarıyormuş gibi yapar. Azize, bunun ne olduğunu anlayamamıştır: «*Bir işaret yapıp yapmadığından emin değilim ama, her halükârda dal parçasıyla bazı hareketler yaptıktan sonra,* 'Tam şurayı kazın,' *dedi.*» Söylenileni yapan Azize Teresa, radyestezist rahibin sayesinde, manastırın ihtiyacını karşılayacak nitelikte bir pınara kavuşur.

Radyesteziyi su bulmak için sistematik bir tarzda kullanan ilk kişi ise, muhtemelen, Beau-Soleil Baronesi olmuştur. Ancak, Barones'in su arama çabaları, yine de, maden aramaya yönelik çalışmaların yanında ikinci plânda kalıyordu. Barones, Fransa'nın en önde gelen madencilik otoritelerinden biri olan eşi ile birlikte, 1630 yıllarında, Fransa'nın, zenginlik ve itibar bakımından Avrupa ülkeleri arasındaki yerini korumak amacıyla, maden arama işleminin çok daha güvenilir bir hâle getirilmesi gerektiğine karar vermişti. Sonuç olarak, maden aramada kullanılmak üzere bir dizi metod sıralayan Barones, modern *arazi radyestezisi*'nde olduğu gibi, arazinin önce, duyulara dayalı metodlarla değerlendirilmesini ve bundan sonra da *bilimsel* cihazların kullanılmasını öneriyordu. Sözünü ettiği onaltı cihaz arasında, radyestezi çubuğu da yer alıyordu. Barones, iki kitap yazmış ve bunlarda, kocası ile kendisinin, altın, gümüş, bakır, kurşun, demir damarları ve diğer madenler ile su kaynakları bulmadaki başarılarının bir dökümünü yapmıştı.

Ne yazık ki, radyestezi çubuğunun kullanımı ile zamanın alşimik uygulamaları arasında bir ilişki görülünce, Barones ile eşi, büyücülükle itham edilmiş ve hapse atılmışlardı. Aslında, o devirde Avrupa'da, radyestezinin maden arama çalışmalarında başarıyla uygulanmasına ve geçerliliğinin birçok yörede kabûl edilmesine rağmen, tüm radyestezistler, yine de, Kilise'nin kesin onayını alamayışın yol açtığı güçlüklere göğüs germek zorundaydılar. Martin Luther'in 1518 yılında radyestezi uygulamalarını kınamasından sonra, radyestezi çubuğunun faaliyeti, daha ziyade karanlık güçlerin işi olarak (!) mütalâa edilmeye başlanmıştı. Radyestezistler de, bu tür bir inancın doğurabileceği tepkilerden korunabilmek amacıyla, faaliyetlerini *arındırıcı* bazı önlemler almayı ihmâl etmiyorlardı. Nitekim, Almanya'da, radyestezi çubuğunu *vaftiz etmek* olağan bir işlemdi!

Kilise'nin en büyük sorunlarından biri de, Hıristiyan rahiplerin çoğunun, doğuştan yetenekli birer radyestezist olmasıydı. Ancak, 1658 yılında Wittenberge'de (Doğu Almanya) yapılan bir toplantıda, gerçekte karanlık güçleri kendileri temsil eden din adamları, başarılı radyestezi uygulamalarında karanlık güçlerin işe karışmış olmaları gerektiğine karar verdiler. Ertesi yıl, bir Cizvit Papazı olan G. Schott, bu çarpık kararı destekler mahiyette bir kitap yayımladı. Ne ilginçtir ki, aynı Schott, çok geçmeden bu fikrini değiştirdi ve radyestezi çubuğunun harekete geçmesinin karanlık güçlerle hiçbir ilgisi olamayacağını belirtti. Schott, bu kez, şöyle diyordu: *«Son derece dindar olan bazı keşişler, radyestezi çubuğunu gerçekten de harikulâde bir başarıyla kullanmışlar ve sözkonusu hareketin tamamiyle doğal olduğunu ve bunun, çubuğu kullananın el çabukluğu ya da imajinasyon gücü ile hiç de ilgili olmadığını tasdik etmişlerdir.»* 1674 yılında ise, bir diğer Cizvit Papazı olan Dechales, artık şu satırları yazabiliyordu:

«Bu deneyimde [radyestezide] *beni hayrete düşüren iki husus var:*

«Birincisi, bu çubuk neden sadece bazı kişilerin elinde dönüyor?

«İkincisi, bu çubuk neden hem yeraltı akarsularının hem de madenlerin yerini belirlemede aynı derecede sıhhatli sonuçlar veriyor?»

18. Yüzyıl'ın ikinci yarısında, Alman madencilerinin radyestezistlerden yararlanma âdetinin giderek terk edildiğini görüyoruz: En son resmî radyestezist de, 1778 yılında, madencilik yetkilileri ile arasında çıkan bir anlaşmazlık sonucunda işten çıkartılmıştı. Bundan sonra, radyestezi uygulamalarının merkezi, Güney Fransa'ya kaymış ve Lyons çevresindeki Dauphiné eyaleti, tarihin en ünlü radyestezistlerinden biri olan Barthelmy Bleton'un çalışmalarıyla doruk noktasına erişen bir dizi harikulâde radyestezi olayına sahne olmuştur.

b — Ünlü Radyestezist B. Bleton ve Çalışmaları

1740 yılında doğan Bleton'un radyestezi yeteneğinin, daha henüz çobanlık yapan küçücük bir çocukken nasıl keşfedildiğini, 1781 yılında yazılmış olan ilginç bir mektuptan öğrenmekteyiz:

«Bleton, yedi yaşındayken, bazı işçilere yemek götürmüştü; bir taşın üstüne oturduğunda, üzerine ateşli bir hâl ya da baygınlık hâli gelmişti; işçiler onu kendi yanlarına götürdüklerinde, baygınlık geçmişti, fakat taşın yanına geri gittiği her seferinde tekrar rahatsızlanıyordu. Bu olay Chartreuse'ün Başrahibi'ne anlatılınca, olanları kendisi de görmek istedi. Böylece, olayın doğruluğuna kanaat getirince, taşın altındaki toprağı kazdırttı; orada bir pınar buldular, ki bu pınar, hâlâ daha, bir değirmeni döndürmek üzere kullanılmaktadır.»

Bleton'un radyestezi tarihindeki yerine özellikle önem kazandıran husus, üzerinde uzun süreli ve nispeten başarılı bir dizi deney uygulanmış olan ilk radyestezist olmasıdır. Üstelik, bu deneylerin bazıları, günümüzde *'çifte kontrollü'* diye bilinen şartlar altında yürütülmüştür — yani, ne Bleton'un kendisi, ne de deneyci, keşfetmeye çalıştığı şeyin yerini bilmiyorlardı. Sözkonusu deneyci, XVI. Louis'nin doktorlarından biri olan Pierre Thouvenel'di. Thouvenel, genç yaşta, Fransa'nın maden suları müfettişi olarak görevlendirilmiş ve otuziki yaşında da radyestezi araştırmalarına başlamıştı. Thouvenel'in bu atılımı, akademi çevrelerinin nefretini kazanmasına yetti ve düş kırıklığı içinde öldü. Geride bıraktığı, *«Tıbbî ve Fizikî Hatıralar»* (Mémoire Physique et Medicinal, 1781) ve *«İkinci Hatıralar»* (Seconde Mémoire, 1784) adlı iki kitabı, radyestezi üzerine yapılan ilk bilimsel deneyleri içeren paha biçilmez kaynaklardır.

Bleton'un, bu deneylerin birinde, kendisinin denendiğini dahî bilmediğini görüyoruz:

«Tek kemerli bir taş köprü üzerinden, Nancy'ye su taşıyan dört küçük ahşap su kanalı geçer. Tümüyle toprak ve bitki örtüsüyle örtülmüş olan bu dört sıra borunun kesin yerlerini, aralarındaki açıklığı ve yeraltındaki derinliklerini, sadece, Bleton'u hiç görmemiş olan mühendis biliyordu. Bu konuda, Thouvenel'e gizlice bilgi vermişti, ki Bleton bundan tamamiyle habersizdi. Sonuçta, civarda çeşitli deneyler yapıldıktan sonra ve yeni bir deneyin yapılacağı kendisine açıklanmadan, Bleton, eve dönüyormuş gibi yapılarak, bu köprünün üzerinden geçirildi. Bleton, köprüye varmadan az önce, bastığı yerin altında akan bir suyun bulunduğunu belirtmiş ve bu his, kısa aralarla köprüyü geçerken ve köprünün 1,5 ya da 2 m. kadar önündeyken devam etmişti. Birkaç kez adımlarını geriye doğru izledikten sonra, o dört kanalı belirgin bir şekilde saptamış ve birbirlerine öylesine yakın olmaları karşısında hayretini gizleyememişti. O zaman, kendisine, saptadığı şeyin, su kanalı olarak kullanılacak şekilde yapılmış, içi boş dört ağaç gövdesinden ibaret olduğu açıklandı.»

Bir başka seferinde, bir Fransız Başpiskoposu, yerin altına su boruları gömmüş ve (—çağımızda uygulanan bu tür deneylerin bir öncüsü olarak—) bu borulara sevkedilen suyun gizlice bir kesilip, bir akıtılması için bir de düzenleme yapılmıştı. Su aktığı zamanlarda, Bleton, hiç yanılmaksızın, boruların izlediği yolları saptıyor, su kesildiğinde ise, hiçbir tepki göstermiyordu.

Kırk yılı aşkın bir süreyle radyesteziyle uğraşan Bleton'un bu çalışmalarının, zamanında kendisini eleştirenlerin sürekli olarak iddia ettikleri şekilde şans eseri başarıya ulaşmış olması imkânsızdır. Bu başarılı uygulamaların sadece adedi dahî bu savı çürütmeye yeterli olduğu gibi, ayrıca, Bleton'un çalışmalarının sonuçlarını belirleyen belgeler de son derece etkileyicidir. Bu belgelerden biri, doğrudan mahkeme tutanaklarından geldiği için, özellikle önem kazanmaktadır: Vervains Manastırı'nın eski tapu senetlerinde, bir zamanlar mevcut olan su kaynaklarından bahsedilmekteydi. Ancak, bu kaynaklar artık ortada yoktu. Bu konuyla ilgili olarak açılan bir davada mahkemece verilecek olan karar da, bu kaynakların bulunabilip bulunamamasına bağlıydı. Yerel rahip ve çiftçilerin kaynakları bulmak için yaptıkları çalışmalar başarısızlıkla sonuçlandıktan sonra, Bleton'a başvuruldu. Bleton'un işaret ettiği yerlerde sondaj yapıldığında, Bleton'un tam isabet kaydetmiş olduğu anlaşıldı.

Bleton'la başlamak üzere, su bulmadaki başarıları % 90'ın üzerinde olan seçkin bir üstad radyestezistler silsilesinin ortaya çıktığını görüyoruz. Bu radyestezistlerin çoğu, ayrıca, aynı başarı yüzdesi ile, su kaynağının derinliğini ve debisini de saptayabiliyorlardı. Ancak, Bleton, bu konuda hiç de yeterli olmadığını itiraf etmişti.

c — Ünlü Radyestezist J. Mullins ve Çalışmaları

19. Yüzyılda, işte bu üstad radyestezistlerden biri de bu kez İngiltere'den çıkmıştı. 1838 yılında, Chippenham kenti yakınındaki Colerne'de doğan John Mullins, bir taş ustası olarak yetişmiş, radyestezi yeteneğini yirmibir yaşındayken keşfetmiş ve kırkdört yaşına kadar da radyesteziyi hep ikinci plânda tutmuştur. Ancak, o yaştan başlayıp, oniki yıl sonraki ölümüne kadar, 5000'i aşkın başarılı su bulma ve kuyu açma operasyonunu gerçekleştirmiştir. Bu çalışmalarını da, özel olarak yayımladığı iki küçük kitapta toplamıştır.

Kendisini tanıyanların, son derece açık sözlü, dürüst ve yapmacıksız bir kişi olduğunu söyledikleri Mullins, defalarca, jeologlar ile diğer uzmanların masraflı çabalarının hiçbir sonuç vermediği vakalarda başarıya ulaşmıştı. Yorkshire, Raunceby'daki arazisinde 105 metre derinliğinde bir kuyu açan ve su bulamayan General Sir Mildmay Willson, ününü işittikten sonra, Mullins'i çağırtmıştı. Mullins, General'e, aynı kuyuyu 300 metre derinliğine kadar açsa dahî su bulamayacağını söylemiş, arkasından da, yakındaki daha başka noktaların açılmasını salık vermişti; buralarda, yüzeyin hemen 3,5 metre altında su bulunacağını belirtiyordu. Bu noktaların üçünü derhal deneyen General, hepsinden de başarılı sonuç alınca, Mullins'ten diğer birçok arazi sahibine de bahsetmişti. General Willson, «*Şahsen, Mullins'in yanılmış olduğu tek bir vaka dahî hatırlamıyorum,*» diyordu. Mullins, müşterilerine, su aramak için gidip de hiç su bulamadığı vakaların çok olduğunu, ancak, suyun mevcudiyeti hakkında olumlu bir belirti bulduğu zamanlar da hiç yanılmamış olduğunu açıklardı. Müşterilerinden biri, «*Mullins bununla hiç övünmez, sadece, nasıl olduğunu anlayamadığını söylerdi,*» demişti.

Mullins, hiçbir zaman, jeolojik katmanları gösteren haritalar gibi kendisine enformasyon sağlayabilecek ayrıntılarla ilgilenmez, tamamiyle, fındık ağacından yapılma radyestezi çubuğunun belirlediği kanıtlara dayanırdı. Tipik bir uygulama sırasında, «... *geldiği noktanın üzerinde, çubuk, rahatlıkla gözlemlenebilecek bir şekilde, hafifçe ve kendiliğinden eğilmişti. Bu nokta işaretlenmiş ve aramaya devam edilmişti. İki ya da üç yerde daha, benzer belirtiler ortaya çıkmıştı. Bir noktada, radyestezi etkisi öylesine belirgindi ki, çubuk, tam bir daire çizerek döndü ve kırıldı! Bu hareket, gene kendiliğinden olmuştu. Şirket, belirtilen yerlerden birinde kuyuyu açtı ve suyu bol olan bir kaynak elde etti.*»

Mullins'in en ünlü ve en iyi belgelenmiş olan radyestezi çalışması, Sir William Barrett tarafından *SPR* adına tüm ayrıntılarıyla incelenmiş olan bir vakaydı. 1888 yılında, Waterford'daki (İrlanda) bir şirket, mevcut olandan daha fazla suya ihtiyacı olduğundan, aralarında G.H. Kinahan gibi ünlü bir jeoloğun da bulunduğu uzmanlara başvurmuşlardı. Neticede, 1324 Sterlin masraf yapılarak, üç sondaj kuyusu açılıp da hiçbir sonuç alınamayınca, Mullins çağırılmıştı. Mullins, çalışmaya başladıktan birkaç dakika sonra, bir noktayı işaret ederek, 25-30 metre derinlikte saatte en azından 7000 litre su alınabilecek bir su hattı bulunduğunu bildirdi. Yapılan bir sondaj sonucunda, bunun, her zamanki gibi, doğru olduğu anlaşılmıştı: Açılan ilk kuyudan, 24 metre derinlikte saatte 7500 litre su çıkarıldı. Operasyon sonrasında Kinahan'ın verdiği raporda, Mullins'in radyestezi yeteneği ve gücü övülüyordu. Kinahan, sözkonusu kuyunun, o sahada jeolojik olarak bulunma ihtimali olan iki su hattından biri olduğu daha sonradan keşfedilen bir su hattı üzerinde açılmış olduğunu kabûl ediyor ve şöyle diyordu: «... *arkadaşımız Mullins, her ikisini de sezgi ile buldu, ki bu, ya suyun kokusunu alma yeteneğine sahip olmasından ötürüdür ya da suyun, sinir sistemi üzerinde öyle bir tesiri vardır ki, bu tesirin etkisiyle, suyun yanına yaklaştığı zaman, uzaklığını ve debisini söyleyebilmektedir... Gerçek sonuçlar bakımından başarısızdım ve radyestezist, benim gözümü açtı.*»

d — Radyestezi İle, Tarihsel Olayların İzlenmeleri

Radyestezi'nin, tâ 20. Yüzyıl'ın başlarına kadar nemen hemen sadece maden ve su arama amacıyla kullanılmış olmasına rağmen, yine de, zaman zaman daha başka amaçlarla da uygulanmış olduğunu görmekteyiz.

Bu değişik uygulama sahaları arasında, alşimik çalışmalara, define avcılığına ve psişik dedektifliğe de rastlamaktayız.

Alşimi ile ilgili kitapların yazarlarının çoğu, *sihirli asâlar*'ın yapımında kullanılacak olan kadim alşimik formüller veriyorlar ve radyesteziden olumlu olarak bahsediyorlardı. Ancak, bu konuda başarılı sonuçların alındığına ilişkin güvenilir hiçbir kayıt yoktur.

17. Yüzyıl'ın ünlü Londralı astroloğu William Lilly (1602-1681), define avcılığında radyestezinin kullanılmasını tavsiye ediyor ve radyestezinin, kendisinin hazırladığı yıldız fallarından bile daha etkili olduğuna inanıyordu. Daha sonraları, Karayib Denizi'nde korsanlardan kalması muhtemel olan gömülü altınları aramaya çıkan define avcıları yanlarına radyestezistler de almışlardı.

Radyestezinin, maden ve su arama çalışmalarının dışına taşan ve *majik* amaçlardan ziyade pratik yararlar sağlayan daha geniş bir uygulama sahasına kavuşması, Bleton'dan yaklaşık bir yüzyıl önce Fransa'nın aynı bölgesinde yaşamış olan Jacques Aymar sayesinde gerçekleşmiştir. 1662 yılında Lyons yakınında doğan Aymar, daha henüz delikanlılık çağındayken, çevresinde, su bulma yeteneğiyle tanınmıştı. Nitekim, adını radyestezi tarihine yazdıran asıl yeteneği de, bir yeraltı kaynağını ararken ortaya çıkmıştı: Elindeki radyestezi çubuğu şiddetli bir şekilde bükülünce, Aymar, durduğu yerde bir kuyu açılması için talimat vermişti. Fakat, sondaj yapanlar, su yerine, bir cinayete kurban gitmiş olan bir bayanın başına rastladılar. Daha sonra, Aymar'la birlikte, ölenin evine gidilmiş ve kuşku altında bulunan herkes biraraya toplanmıştı. Aymar, radyestezi çubuğunu, sırayla bu kişilerin üzerlerine doğru tutmuş ve çubuk sadece bir kişiye, bayanın kocasına karşı tepki göstermişti. Bunun üzerine oradan kaçan sanık, suçunu da böylece kabûl etmiş oluyordu. Bu *radyestezik izleme* olayından sonra, Aymar, giderek, suçluların ve katillerin tespiti amacıyla sık sık aranan bir *'psişik dedektif'* hâline geldi.

Aymar'ın *radyestezik izleme* çalışmaları arasında en önemli ve ilginç olanı, 1692 yılında Fransa'da olay yaratan ve kendisini de üne kavuşturan vakaydı. Bu vaka, resmî görevliler, doktorlar ve hâkimler tarafından ayrı ayrı belgelendirilmiş olduğu ve ayrıca, bir radyestezistin yakın zamanlarda olmuş olayları izleme yeteneğinin kesin bir kanıtını gözler önüne serdiği için, radyestezi ile ilgili olan hemen her kitapta geçer: Lyons'da bir şarap tüccarı ile hanımı öldürülmüştü. İlk önce cinayet mahalline gelen Aymar, sanıldığı gibi iki değil üç katilin bulunduğunu açıklamıştı. Daha sonra, elinde radyestezi çubuğu ile, yaya olarak, katillerin kaçtığı yolu tespit etmeye başlayan Aymar, günlerce, çubuğunun gösterdiği yönü izlemiş, katillerin Rhone nehrini geçtikleri yeri, konakladıkları hanları birer birer bulmuştu. En sonunda, radyestezi çubuğu, Aymar'ı, 230 km. kadar ötedeki Beaucaire kasabasına, orada da kasabanın hapishanesine götürmüştü. Çubuk, hapishanede, basit bir hırsızlık suçundan henüz yeni tutuklanmış olan bir şahsa tepki gösterince, Aymar, katillerden birinin o olduğunu belirtmişti. Aymar'la birlikte Beaucaire'e kadar gelen yetkililer, sözkonusu cinayetten hiç haberi olmadığını söyleyen bu tutukluyu, Aymar'ın izlemiş olduğu yoldan Lyons'a geri götürerek, geçmiş olduğu yerleri teker teker kendisine gösterince, tutuklu da her şeyin böylesine belirgin bir şekilde açığa çıkması karşısında dayanamamış ve suçunu itiraf etmişti. Katil, daha sonra verdiği yazılı ifadede, Aymar'ın tespit etmiş olduğu her hususu doğrulamış ve iki kişi olan suç ortaklarının, Pireneler'i aşarak, İspanya'ya kaçtıklarını anlatmıştı. Aymar, kaçan katilleri de izlemesine rağmen, artık çok geç kalınmıştı.

Aymar, daha sonraları, Paris'te bazı salon gösterileri yapmış ve hattâ, Condé Prensi tarafından, birtakım karmaşık deneylere de tâbi tutulmuştu. Ancak, bu deneylerde pek başarılı olamamıştı.

Aymar'ın, *radyestezik izleme*'nin yanısıra, öncülüğünü yaptığı bir diğer sahanın da, *harita radyestezisi* olduğunu rahatlıkla iddia edebiliriz. O tarihlerde, toprak sahiplerinin arasında sık sık *sınır anlaşmazlıkları* çıkıyordu. Aymar'ın görevi de, kaydırılmış olan sınırların orijinal hattını bulmak oluyordu. Önemli olan husus, Aymar'ın bu işi, arazi üzerinde gerçekleştirdiği gibi, sadece plânlardan yararlanmak suretiyle de yaptığına dair kanıtların mevcut olmasıdır. Fakat, Engizisyon, radyestezi çubuğunun sınır anlaşmazlıklarında kullanılmasını 1701 yılında yasaklayınca, Aymar'ın bu tür uygulamaları da son bulmuştu.

Bugün, yaklaşık 300 yıl sonra, Aymar'ın bu başarılı radyestezi çalışmalarını değerlendirdiğimizde, Aymar'ın, gerçekten de, radyestezinin ufkunu su ve maden aramaya yönelik uygulama sahalarının ötesine doğru açan ilk büyük radyestezist olduğunu görüyoruz.

e — Radyestezi Çalışmalarında, Sarkaç Kullanımı

Radyestezi'de *'sarkaç'* kullanımının kökeni, rahipler ve kâhinlerin, kehanette bulunmak ve Ruhsal Varlıklar'la irtibat kurmak amacıyla sarkaç kullandıkları kadim çağlara kadar dayanır. Eski Çin Sülâleleri'nden kalan belgelerde, iyi ve kötü alâmetleri belirlemek amacıyla, ipekten bir ipliğe asılmış olan bir yüzüğün kullanılabileceğinden bahsedilmektedir. Roma İmparatoru Valens, İ.S. 370 yıllarında, sarkaç kullanarak, halefinin adını belirlemeye çalışan bazı kimseleri ölümle cezalandırmıştı.

Sarkacın radyestezik kullanımına ilişkin ilk kayıtlara, 18. Yüzyıl'ın sonlarında Fransa'da kuyu sahalarının belirlenmesi sırasında sarkaç kullanıldığından bahseden bazı belgelerde rastlamaktayız.

Daha sonra, 19. Yüzyıl'da, Spiritüalist çevrelerde, orta çağın *'majik'* uygulamalarından kalan ve *'yüzük ve disk'* adıyla bilinen bir *'Ruhsal Varlıklar'la irtibat kurma'* tekniğinin kullanıldığını görüyoruz. Bu teknik, ipekten bir ipliğin bir ucunda asılı duran bir altın ya da gümüş yüzüğü, üzerinde *'evet'* ve *'hayır'* kelimeleri yazılı olan ve bir parşömene çizilmiş bulunan bir diskin yukarısında tutmaktan ibaretti. *'Majisyen'*, önce, danışmak istediği Ruhsal Varlığı, kendine özgü metodlarla çağırıyor ve sonra, ipliği başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak, sözkonusu Varlığa sorular yöneltiyordu: Yüzüğün, disk üzerinde yaptığı dönüşler, Varlığın yanıtlarını belirtiyordu (2).

1850'lerin Fransız Spiritüalistleri, yüzüğün yerine basit bir sarkaç ya da çekül kullanmak ve bunu bir şarap bardağının üzerinde tutmak suretiyle bu tekniği basitleştirdiler. Çekülün, bardağın kenarında oluşturduğu darbeler, basit bir şifreye göre yorumlanıyordu: Tek bir darbe, *'evet'*, iki darbe ise, *'hayır'* anlamına geliyordu.

Fransız Doğa Tarihi Müzesi'nin Müdürü olan M. Chevreul, basitleştirilmiş şekliyle bu tekniği incelemeye koyuldu ve üzerinde bir dizi deney yürüttü. Chevreul'un bu deneyleri, bazı Fransız radyestezistlerin ilgisini çekmişti. Bu radyestezistlerin arasında yer alan birkaç Katolik rahip, radyestezistlerin geleneksel aleti olan çatallı dal yerine, *'daha hassas'* olduğunu ileri sürdükleri sarkacı kullanmaya başladılar. Gerçekten de, klâsik radyestezi çubuklarıyla yaptıkları deneylerde başarısız olan radyestezist adayları, sarkaç kullandıklarında sonuç alabiliyorlardı.

Sözkonusu Fransız rahipler arasında en ünlüsü, Avrupa'nın en büyük radyestezistlerinden bir diğeri olan Abbé Mermet'ti (1866-1937). Mermet'in, 1890'larda başlayan ve kırk yılı aşkın bir süre boyunca devam eden çalışma yaşamı, radyestezi'nin muhtemel uygulama sahalarına ilişkin geniş bir bilginin giderek ortaya çıktığı döneme rastlamış ve hattâ, bu yeni uygulama sahaları için, gerçekleştirdiği çalışmalarla bir ilhâm kaynağı oluşturmuştu. Abbé Mermet, maden ve su damarları bulmasının yanısıra, Jacques Aymar'ın öncülüğünü yaptığı *'radyestezik izleme'* sahasında uzmanlaşarak kayıp kişileri izlemiş, uzaktan hastalık teşhisi uygulamaları yapmıştır. Bu çalışmalar sırasında kullandığı *'sarkaçla radyestezi'* teknikleri, günümüzde aynı uygulama sahalarında sarkacın kullanılma şeklinin ilk örneklerini oluşturmuştur.

Abbé Mermet'in en ünlü *'radyestezik izleme'* vakası, İsviçre'de kaybolan bir çocuğu izlemesi ile ilgili olanıdır. Mermet'in sarkacı, altı yaşındaki çocuğun bir kartal tarafından kaçırıldığını belirlediğinde, kendisine inanan olmamıştı. Sonunda, kayıp çocuğun cesedini, bir dağın üzerindeki bir kartal yuvasında buldular. Çocuğun giysileri ile ayakkabılarında hiçbir hasara rastlanmadığından, oraya kendisinin tırmanmış olması ihtimali de ortadan kalkıyordu.

Radyestezi tarihinin 20. Yüzyıl'ın başlarına rastlayan bu döneminde, radyesteziye duyulan ilginin de giderek arttığını görüyoruz. 1912 ve 1913 yıllarında, Fransız Henri Mager, radyestezi üzerine üç kalın kitap yayımladı (3). Mager, bu kitaplarıyla, radyestezide sarkaç kullanımının yayılmasına büyük bir katkıda bulundu. 1920 yılında Alman radyestezistleri, radyestezinin araştırılması amacıyla, «*International Verein der Wünschelrutenforscher*» (Uluslararası Radyestezi Çubuğu Araştırıcıları Derneği'ni) kurdular.

Bu yıllarda, dünyanın diğer bir köşesinde, bir radyesteziste, bir resmî görevli olarak iş verildiğini görüyoruz. Hindistan'da yaşayan Binbaşı Charles Aubrey Pogson, Ekim 1925 tarihinde, Bombay Hükümeti'nin resmî Su Arayıcısı olarak çalışmaya başlamış ve birkaç yıl süreyle bu görevde kalmıştı. Bölgede kıtlık vardı ve çiftlikler ile köylerde de sürekli olarak kuraklıktan şikâyet ediliyordu. Hindistan'da yayımlanan *Indian Journal of Engineering* dergisi, Pogson'un başarılı çalışmaları hakkında şunları yazmıştı:

«Binbaşı Pogson, görüldüğü kadarıyla, su bulmak amacıyla özel olarak yapılmış makinelerin başarısız olduğu zamanlarda su bulabilmektedir. Bu, ilginç bir durumdur. Binbaşı Pogson'un belirlediği noktalar üzerinde açılan 49 kuyunun, sadece ikisinde su çıkmamıştır. Bu, üzerinde durulması gereken bir başarıdır.»

Pogson, resmi radyestezistlik görevi sırasında tam 465 yerde su bulmuştu; bunların 196'sı içme suyu olarak, 266'sı da sulama için kullanılan nitelikteydi. Başarı oranı, % 97 olarak hesaplanmıştı. Bombay Hükümeti, 1925-1927 yılları arasında yayımladığı, *«Bombay Hükümeti'nin Su Arayıcısı'nın Çalışmaları Hakkında Rapor»* («Report on the Work of the Water Diviner to the Government of Bombay») başlıklı bir dizi raporda, Pogson'un tüm faaliyetini kayda geçirmişti. İngiltere'ye döndüğünde, kavuştuğu ün ve askerî kariyeri sayesinde, radyestezi hakkındaki düşüncelerdeki olumsuz havayı hatırı sayılır derecede değiştirmeyi başaran Pogson'a, sonunda, birçok yerel devlet kurumunca iş verilmişti. Aynı yıllarda, Avustralya Hükümeti de, kıtanın kurak topraklarında çalışmak üzere, bir radyestezisti resmî görevli olarak işe alıyordu.

Birinci Dünya Savaşı sırasında Gelibolu Yarımadası'na çıkarma yapmış olan İngiliz Kuvvetleri için en mühim mevzû susuzluktu. Türkler çıkarma yapan kuvvetlerin susuzluktan kırılacağını düşünüyorlardı. Nitekim, su ikmali, Malta'dan büyük su gemileri ile yapılıyordu. Bu hem çok zaman alan, külfetli bir işti, hem de yetersizdi. Sıcak çok fazla idi ve su ikmali en mühim bir problem olarak ortaya çıkmakta ve gün geçtikçe de kendisini daha şiddetli olarak hissettirmekte idi. Mevcut çeşme ve pınarlar ihtiyacı karşılamaktan çok uzaktı.

İhtiyaç ve şartlar çok ciddi ve tehlikeli bir hal aldığı esnada generallere, Sapper Kelly isminde bir su bulucunun mevcudiyetini haber verdiler. Sapper Kelly Avustralya Hazır Kuvvetleri'ne mensuptu ve süvari tugayında idi. Hemen çağırıldı ve eğer böyle bir kabiliyeti varsa yer altındaki suların nerede olduğunu göstermesi istenildi.

Kelly, ertesi sabah tetkikatına başladı ve otuzdan fazla yeraltı suyunun bulunduğu yeri işaret etti. Bütün bu yerlere sondajlar yapıldı ve her insana günde 4,5 litre düşmek üzere, tam 100.000 insana yetecek kadar su bulundu. Bu buluşun ne derece önemli olduğu, askerden başka binlerce katır ve atın bulunduğu düşünülürse daha iyi anlaşılır. Çünkü bir katır yirmi insanın içtiği suyu içebilir.

Sapper Kelly'nin bu esnada kullandığı alet küçük bir parça bakırdı. Kelly bunu elinde tutuyor ve ona bakarak nerede suyun bulunduğunu ve ne kadar derinlikte olduğunu söyleyebiliyordu. Halbuki bu tecrübeden önce mühendisler su bulmak için bir çok araştırmalar yapmışlar ve başarılı olamamışlardı.

1930 yılında Fransa'da, Katolik rahip Abbé Alexis Bouly, sarkacın radyestezideki kullanımını tanımlamak amacıyla «radiesthésie» kelimesini buldu ve ilk radyestezi derneği olan *«L'Association des Amis de la Radiesthésie»*yi kurdu. Bunu, 1933 yılında, İngiliz Rasyestezistler Derneği (British Society of Dowsers). 1937'de Almanya, daha sonra da Belçika, İsviçre, İtalya ve diğer birçok ülkedeki radyestezi dernekleri izledi.

1931'de, Kanada'daki İngiliz Columbia'sı Hükümeti, yüzyılımızın en ünlü radyestezistlerinden biri olarak ün yapacak olan Bn. Evelyn Penrose'u, resmî görevli olarak işe aldı. Bn. Penrose, Kanada'da çalıştığı yıllarda, sadece su bulmakla kalmamış, çeşitli madenler ile petrol de bularak, % 90'ı aşan bir başarı oranına ulaşmıştı. Bn. Penrose, radyestezi çalışmalarını, *«Sınırsız Macera»* (Adventure Unlimited, London, 1958) adlı kitabında anlatmaktadır.

Pogson ile Bn. Penrose'u, açtıkları yoldan, diğer bir çok radyestezist de izlemeye başlamıştı. Alman Hükümeti, aşırı derecede kurak bir sömürge olan Alman Güney-Batı Afrikası'na, su bulmada ve çiftlikler kurmada yardımcı olsun diye, Von Uslar adında bir radyestezist gönderdi. Von Uslar, % 81 oranında başarılı olmuştu.

2. Dünya Savaşı'nda ise, Alman Mareşali Rommel, Kuzey Afrika'da ve İtalyan Ordusu da Arnavutluk'ta radyestezistler kullanmışlardı.

Daha sonra, Kenneth Roberts'in radyestezist Henry Gross hakkında yazdığı kitabın yayımlanması ile, 1950'lerde, Amerika'da radyesteziye duyulan ilgide bir *patlama* olmuştu. En sonunda, Amerika'da da 1961 yılında bir radyestezi derneği kuruldu.

Daha yakın zamanlarda ise, Vietnam'daki Amerikan Denizcileri'nin, Vietkong tünellerinin, mayınlarının ve gömülü tüfeklerinin gizli yerlerini tespit etmek amacıyla radyesteziden yararlandıkları açıklanmıştır. Amerikan Radyestezistler Derneği'nden Christopher Bird, 1973 yılında Prag'da (Çekoslovakya) toplanan Birinci Uluslararası Parapsikoloji ve Psikotronik Kongresi'ne, Amerikan Basını'nın büyük bir ilgi gösterdiği bu uygulama hakkında ayrıntılı bir rapor sunmuştur (4).

2. BÖLÜM

RADYESTEZİ BİLİMSEL ETÜDLERİ

«Bütün maddeler bir ışın neşrederler ve beşerî beden, aynen bir telsizin alıcısı gibi faaliyet göstererek, bu ışını zapteder.»

W. H. Trinder

a — Radyestezi'nin Tanımı ve Etimolojisi

'Radyestezi', su ve maden gibi maddelerin ya da belirli hedeflerin neşrettikleri *ışınımlar*'ı ya da *güç alanları*'nı bir alet aracılığıyla ve bazen de aracısız olarak zaptetmek suretiyle, bunların yerlerini, belirli durumlarını, çeşitli özelliklerini tespit etme yeteneğidir.

Radyestezi (Radiesthésie) kelimesi, *ışınım* anlamına gelen Grekçe *'radi'* ile *hassasiyet* anlamına gelen Latince *'esthésie'* kelimelerinden meydana gelmiştir. Dolayısıyla, *'ışınım hassasiyeti'* demektir. Bir Fransız rahibin bulduğu bu kelimenin yanısıra, aynı fenomeni tanımlamak üzere İngilizler de *'dowsing'* kelimesini kullanırlar.

b — Radyestezi Medyomu ve Kullanılan Aletler

Radyestezi'de, *'radyestezist'* ya da *'radyestezi medyomu'* dediğimiz, radyestezi uygulaması yapan kişi ile hedef arasında, radyestezik tepki göstermek suretiyle bir *endikatör* vazifesi gören *radyestezik aletler* çok çeşitlidir. Bunları, başlıca iki sınıfa ayırabiliriz:

1. Radyestezi çubukları (baguette, dowsing rod).
2. Sarkaçlar (pandule, pendelum).

Radyestezi çubukları arasında en klâsik olanı, *çatallı dal*'dır. Çatallı dallar, tradisyonel olarak, *fındık* ağacından yapılır. Fındık ağacı, majik özellikleri olduğuna inanılan ve tılsımlar, nazarlıklar yapmada kullanılan bir ağaç olmasından ötürü kullanılıyor olabilir. Ancak, günümüzde, çatallı çubukların daha başka malzemelerden de yapıldığını görüyoruz: Balina çubukları (balinanın ağzındaki süzgeç çubuklarından elde edilir), plastik, tel (daha ziyade *bakır*) ve metal çubuklar gibi.

Çatallı çubuk yerine, *köşeli metal çubuklar* (L-çubukları) ve düz, esnek bir çubuk da kullanılabilir. Hatta, bunların en hassas olanının köşeli metal çubuklar olduğu söylenmektedir.

Çatallı çubuklar ve bunları tutma şekilleri çok çeşitlidir. Ancak, genellikle yapılan uygulama şudur: Avuçlar yukarıya bakacak şekilde, çatallı dalın ya da çubuğun her iki kanadı dışarıya doğru açılarak, çok sıkmadan tutulur. Çubuğu, yere paralel ve ucu ileriye bakar bir şekilde tutabileceğimiz gibi, ucunu yukarıya yönelterek de tutabiliriz. Önemli olan, çubuğun ucunun yukarıya kalkarak ya da aşağıya eğilerek aranan hedefe ilişkin bir tepki göstermesidir. Radyestezistler, bu tepkiyi elde etmek için hareket hâlinde olurlar: Ya yürürler, ya dönerler ya da ritmik beden hareketleri yaparlar. Çatallı çubuğu diğer radyestezik aletlerden ayıran bir özelliği de nötr durumuna kendiliğinden dönmemesidir; her radyestezik tepki ertesinde tekrar ayarlanması gerekir.

Köşeli metal çubukların kullanımı özellikle Amerika'da çok popülerleşmiştir. Çok basit bir şekilde, tel askılardan da yapılabilen bu çubuklardan iki tanesi bir arada kullanılır. Dirsekler gövdeye yapıştırılır, kollar birbirine paralel olarak ileriye bakar ve başparmaklar üstte kalacak şekilde çubukların kısa kenarları elde tutulur; uzun kenarlar, böylece, yatay ve birbirine paralel bir şekilde ileriye bakarlar. Radyestezist hareket hâlindeyken, çubuklardan üç değişik şekilde tepki gelebilir: Ya içeriye doğru dönerler ve birbirlerini keserler ya dışarıya doğru dönüp bir geniş açı oluştururlar ya da paralelliklerini koruyarak, ikisi birden belirli bir yöne dönerler.

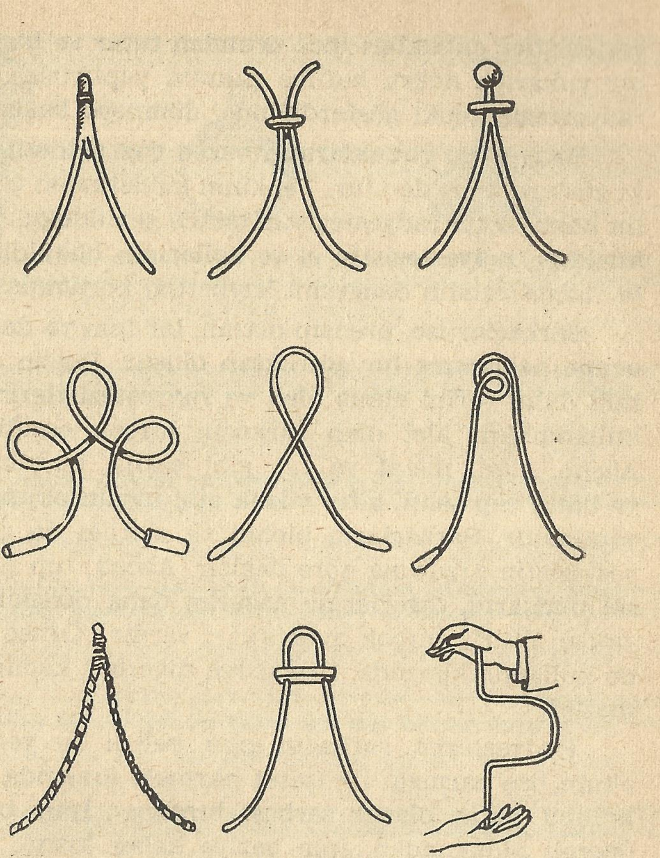

Çeşitli radyestezi çubukları

Çubukların en az kullanılan türü ise düz, esnek çubuklardır. Bunlar da çatallı çubuklar gibi çok çeşitli malzemelerden yapılabilir, bir bağ çubuğu ya da bir otomobil radyosunun anteni bu amaçla kullanılabilir. Radyestezistler çubukları ince ucundan tutar ve bir aşağıya bir yukarıya doğru hafifçe salınım yaptırırlar. Çubuk, radyestezik tepki gösterdiğinde, dönmeye başlar.

Radyestezi çubuklarının bazen çok şiddetli bir tepki gösterdikleri de olur. Tepkinin şiddetinden çatallı dalın kabuğunun radyestezistin elinde soyulduğu, çubuğun kırıldığı, radyestezistin el ve kollarının büküldüğü, hatta radyestezistin dengesini kaybettiği görülmüştür.

Sarkaçlar ise, prensip olarak, bir ipin ya da zincirin ucuna bağlanmış bir ağırlıktan oluşur. Bugün artık çatallı dalın yerini almış olan ve radyestezistlerin en çok kullandıkları alet olan sarkacın birçok çeşidi vardır. Ahşap, cam, metal ve taş gibi çeşitli malzemelerden ve hatta cep saati, altın yüzük gibi uygun objelerden de yapılabilir. Sarkaçların biçimi ve ağırlığı da gene radyestezistin arzusuna göre değişir. Ancak, top gibi küresel olanların, diğerlerine nazaran daha dengeli olmalarından ötürü, birçok avantajları vardır: Örneğin, arazide kullanıldıklarında, rüzgârdan diğerleri kadar etkilenmezler.

Radyestezist, sarkacın ipini, belirli bir yerden, sağ elinin baş parmağı ile işaret parmağı arasında tutar ve kolunu, yatay olarak serbest bırakır. İpin boyu çok önemli olduğundan, ipin geriye kalan kısmı, boyunun ayarlanabileceği basit bir mekanizmaya (bu, ipin sarıldığı bir çubuk ya da bir makara olabilir) ya da serbest parmaklara sarılabilir. Radyestezist sarkaca hafif bir salınım hareketi verir. Sarkacın boyunun ayarlı olması hâlinde, salınım hareketi hedef üzerinde, örneğin, dairevî harekete dönüşecek, sarkaç dönmeye başlayacaktır. Bu, sarkacın gösterdiği radyestezik tepkidir. Tepkinin türü, sarkacın malzemesine, hedefe ve radyesteziste göre değişir.

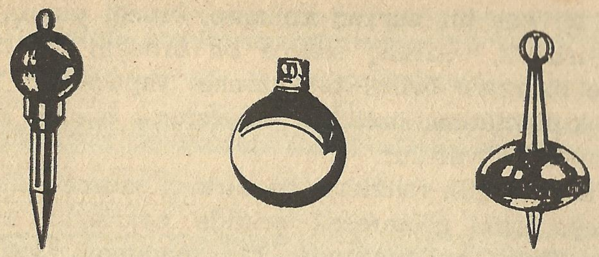

Çeşitli radyestezi sarkaçları

Sarkacın boyu denildiğinde, ağırlığın en alt noktasından iki parmağın tuttuğu uca kadarki uzunluk kastedilmektedir. Boyunun ayarlanması da, sarkacın, belirli bir hedefe hangi boyda radyestezik tepki gösteriyorsa o boya getirilmesi demektir.

Bazı durumlarda, örneğin *harita radyestezisi*'nde, sarkacı hedefin tam üzerinde tutmamız mümkün olamayacağından, bir *'anten'* kullanmak zorunda kalabiliriz. Böylece, anten, bir endikatör olan sarkacın, hedefi noktalayıcı bir uzantısı şeklinde faaliyet gösterecektir. Serbest kalan sol el ya da gene sol ele alınan ucu sivri bir obje, örneğin, bir kurşun kalem, çorap şişi ya da şapka iğnesi, anten işlevini görebilir. Sarkaç harekete geçirildikten sonra, anten, dikey olarak tutulur ve taranacak objenin ya da haritanın üzerinde gezdirilir. Sarkacın tepki gösterdiği anda antenin belirlenmiş olduğu yerler de böylece noktalanmış olur.

Radyestezik çalışmalar sırasında, aranan maddenin bir örneği, o maddenin bulunmasına yardımcı olsun diye kullanıldığı takdirde, bu örneğe *'tanık'* denilir. Örneğin, çatal çubuğu tutan ele ya da çubuğun üzerine bir kurşun parçası konulursa, çubuk sadece kurşun damarlarının üzerinde tepki gösterecektir. Aynı şekilde, sarkacı tuttuğumuz sağ elimize böyle bir örnek alırsak, yahut içi boş bir sarkaç kullanıp, örneği bunun içine yerleştirirsek, sarkaç sadece bu örneğin ait olduğu madde üzerinde belirli bir hareket yapacaktır. Tanıklar'ın kullanımına, özellikle *radyestezik izleme* uygulamalarında başvurulur.

Tanıklar gibi renklerin de sarkacı sadece belirli bir maddeye tepki gösterecek şekilde ayarlayıcı etkileri vardır. Tanık kullanımında, bir maddenin neşrettiği ışınımlar kendi cinsinden bir parçanın ışınımları ile nasıl sempatize oluyorsa, aynı şekilde, kendilerine özgü dalga uzunluklarına sahip olan renklerin de, ışınımlarında aynı dalga uzunlukları bulunan maddelerle sempatize olacağını düşünebiliriz. Ancak, renkli sarkaçlar kullanmak bir uzmanlık işidir.

Radyestezik çubuklar ile sarkaçların, çok çeşitli türden radyestezik tepkiler gösteren birçok varyasyonları da vardır. Bazı radyestezistler ise, kendilerine özgü aletler kullanırlar. Yorkshire'lı (İngiltere) radyestezist Willie Donaldson, avucuna bir madenî para koyar, bir yeraltı su mecrasının üzerinden geçtiğinde bu para kendiliğinden tersine döner. Ünlü Amerikalı radyestezist Verne Cameron, *'aurametre'*, *'petrolometre'* gibi birçok değişik radyestezi aleti geliştirmiştir. Ancak, bütün bu aletlerin çeşitliliği karşısında, radyestezik hassasiyetin radyestezistin kendisinden geldiğini düşünerek, *endikatör* ne kadar basit olursa o kadar iyidir diyebiliriz.

Bazı radyestezistler, hiçbir alet kullanmazlar. Örneğin, 18. Yüzyıl'ın ünlü Fransız radyestezisti Bleton, bir su mecrasının mevcudiyeti karşısında, herhangi bir alet kullanmaksızın radyestezik tepki gösterirdi, ki bu tür radyestezistlere *'Hidroskop'* da denilir.

c — Çek Bilim Adamları ve Radyestezi Etüdleri

Çek bilim adamları Zdenek Rejdak ile Karel Drbal, radyestezi konusuna değinerek şöyle demektedirler:

«Beşerî varlıklar ve tüm canlılar, yakın zamana kadar Batı bilimi tarafından bilinmeyen bir enerji türü ile dolup taşmaktadırlar. Bizim psikotronik enerji *adını verdiğimiz bu* biyoenerji, *PK'yi oluşturuyor gibidir;* radyestezi*'nin de esasını teşkil ediyor olabilir. Hattâ, tüm psişik fenomenlerle ilgili olduğu ortaya çıkabilir.»*

Biyo-kozmik Enerji kavramı yeni bir şey değildir. Çinliler'in *'Chi'*, Hindular'ın *'Prana'*, Polinezyalılar'ın *'Mana'*, Kızılderililerin *'Orenda'* adlarıyla andıkları Biyokozmik Enerji'yi, yakın zamanlarda Reichenbach *'Odik Güç'*, Dr. Reich da *'Orgone Enerjisi'* adı altında incelemişlerdir. Günümüzde ise, bu enerjiyi tanımlamak amacıyla, *'Biyoplazmik Enerji'*, *'Psikotronik Enerji'*, *'Eloptip Enerji'* ve *'N-ışınları'* gibi terimler kullanılmaktadır.

Biyoplazmik Enerji'nin, fizik bedenin ötesine ışınımlar yayan bir enerji alanı ya da Biyoplazmik bir Beden oluşturduğu gerçeğinin, Sovyet ve Batılı bilim adamları tarafından ortaya konulduğunu biliyoruz (5). Aynı bilim adamları, fizik ve Enerji Bedenleri arasında, atomik, moleküler ve plazmik seviyede olmak üzere, sıkı bir ilişki bulunduğunu da belirtmişlerdir: *«Bir canlının enerjisi, fizikî hücreler ile daha hareketli olan biyoplazması'ndan oluşur.»*

Dr. Georges Lakhovsky, *«Yaşamın Sırrı»* (The Secret of Life) adlı kitabında, fizikî hücrelerin enerjetik yapısından bahsederken şöyle demektedir:

«Tüm canlılardaki hücre-organik ünitesi, çok yüksek bir frekanstaki ışınımları neşredebilen ve soğurabilen bir elektro-manyetik rezonatörden başka bir şey değildir.»

d — Sovyet Bilim Adamları ve Radyestezi Etüdleri

Sheila Ostrander ve Lynn Schroeder, artık konusunun klâsik bir referans kitabı hâline gelen *«Sosyalist*

Ülkelerde Psişik Keşifler» (Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain, London, Abacus, 1973) adlı yapıtlarında şu satırları yazmışlardı:

«Radyestezi çubuğunun bir su mecrasının üzerinde neden tepki gösterdiğini... henüz hiç kimse açıklayamamaktadır. Belki de, biyoplazmik beden, *radyestezi ile diğer olağandışı yeteneklerin açıklanmalarını sağlayacak olan* eksik bağlantı'*nın ta kendisidir.»*

Ostrander ve Schroeder'in belirttiğine göre, Sovyet bilim adamları, radyestezinin *neden*'ini araştırmaya başladıklarından beridir bazı hususlar üzerinde özellikle durmaktadırlar. Sovyetler'e göre, su, mineral gibi maddeleri, mahiyeti henüz bilinmeyen *güç alanları* çevrelemekte ve bazı şahıslar da bu güç alanlarını hissedebilmektedirler. Peki, acaba bu nasıl gerçekleşmektedir? Belki de, PK teorilerinde ileri sürüldüğü gibi (6), beşerî bedenin kendi güç alanı, radyestezik hedeflerin alanları ile etkileşmektedir.

Sovyet radyestezi deneyleri sırasında süjelerden alınan ECG'ler (elektrokardiyogramlar), süje bir radyestezist olsa da olmasa da, bedenin gene de, bilinç dışına ait bir seviyede radyestezik bölgeleri kaydettiğini belirleyici nitelikteydi. Sovyet deneylerinden alınan sonuçlardan anlaşılmaktadır ki, bedenin hassasiyeti gerçekten de şaşırtıcıdır. Beşerî beden, yeraltı su mecralarını, madenleri, yeryüzünün değişen manyetik alanlarını, binaların içindeki ve dışındaki elektrik kablolarını, öteki beşerî bedenlerin elektrostatik ve elektromanyetik alanlarını yansıtacak hassasiyettedir.

Sovyetler, radyestezi çubuğunun kendi başına bir mekanizmaya tutturularak arazi üzerinden geçirilmesi hâlinde, çubukta hiçbir tepkinin oluşmadığını söylemektedirler. Sovyetler biliyorlar ki, beşer, Parapsikoloji'nin diğer bütün alanlarında olduğu gibi, radyestezik sisteminde de en hayatî parçasını teşkil etmektedir. Radyestezi'de, beşerî organizmanın yerini herhangi bir cihazın alması sözkonusu olamaz. Aranan hedefin neşriyatını tespit eden esas cihaz, radyestezist'in bizzat kendisidir. Bu durumda, çatallı dal, bağ çubuğu ve sarkaç gibi radyestezi aletleri de sadece yardımcı bir işlev görürler ve bu işlevleri, bir ampermetre ya da voltmetre'nin endikatör ibresi gibi çalışmaktan ibarettir.

1974'de, Moskova'daki Hidrojeoloji ve Mühendislik Jeolojisi Bilimsel Araştırma Enstitüsü'nden iki jeolog, Karelya, Ukrayna ve Tacikistan'da çeşitli fotojeolojik, jeofizik ve jeokimyasal metodlar kullanılarak yürütülen mineral incelemelerinin sonuçlarını rapor ettiler. N. N. Sochevanov ve V. S. Matveev adındaki bu iki jeolog, kısa bir süre önce Sovyetler Birliği'nde geliştirilmiş olan BPM olarak bilinen belirli bir metodun yararlarını vurguluyorlardı. Öteki tekniklerle birlikte, hava ve yer incelemelerinin sonuçlarından teşhis edilen BPM anomalilerinin (7) de birkaç önemli maden cevheri yatağının tespit edilmesinde son derece yararlı olduğu görüldü. Sochevanov ve Moskovalı üç jeolog, daha yakın zamanlarda yayımladıkları bir tezde, BPM'nin, özellikle su kuyularının yerlerinin tespit edilmesini kapsayan diğer birçok uygulama alanının dökümünü yapmaktadırlar. BPM arama teçhizatının olağanüstü ucuzlukta, gayet hafif ve yapımının basit olduğunu da eklersek, bu kadar önemli olan yeni bir metodun Batı'daki bilim çevrelerince böylesine ihmal edilmiş olması insana tuhaf gelmektedir. Sonuç olarak, BPM: *«Biyo-Fizik Metod»*, radyestezi'nin, bilim çevrelerinde kendisine saygınlık kazandıran yeni bir isminden başka bir şey değildir!

Jeolojik arama çalışmalarında uygulandığı şekliyle BPM hakkındaki ilk tez, 1967 yılında V. S. Matveev tarafından yayımlandı (*Izvestija Akademia Nauk Kazakskoi*

SSR, Ser Geol, No. 3, p. 76). Matveev, bu yazısında BPE: «*Biyo-Fizik Etkiler*» (radyestezik tepki) meydana geldiğinde ellerin içinde serbestçe dönecek biçimde yapılmış olan, *'V'* şeklinde bir dizi metal çerçeveden bahsediyordu. Matveev, yürüyerek bir BPM incelemesi yapmak için, sadece, katedilen her bir mesafe birimi dahilinde meydana gelen devir adedini kaydediyordu. Bu şekilde, Kazakistan'daki Tasti Butak somaki bakır yataklarıyla ilgili olan birkaç bakır-çinko sülfit cevheri kütlesi boyunca bir dizi BPM kesitleri elde etti. Keşif sondajlarının yerel jeolojiyi biraz ayrıntılı olarak açığa çıkardığı alanları seçen Matveev, BPM donelerini, aynı temel hatları üzerinde elde edilmiş olan Bouguer yer çekimi, manyetik, dirençlilik ve *'kendiliğinden potansiyel'* anomalileri ile karşılaştırdı. BPM doneleri, jeofizik ölçümlerin herhangi birine nazaran, yerel jeolojiye daha uygundu; en büyük BPM anomalileri, yekpâre sülfit cevheri kütlelerinin yüzeye yaklaştığı yerlerde meydana geliyordu. Böylece, bu ön araştırma, BPM'nin fizik mahiyetini aydınlatmaktan uzaktı ama, maden keşfinde jeofizik doneleri tamamlamada bu metodun yararlı bir rol alabileceğini de ortaya koymuş oldu.

BPM, hızla, Sovyet jeologları arasında büyük bir ilgi uyandırdı. Moskova'da, 1968 ve 1971 yıllarında bu konuyla ilgili seminerler düzenlendi.

Moskova Devlet Üniversitesi'nin Jeoloji Bölümü Başkanı olan Dr. A.A. Ogilvy, 11-12 Nisan tarihinde Moskova Üniversitesi'nde düzenlenen Radyestezi Semineri'nin açılış konuşmasında şu açıklamayı yapmıştı:

«Kadim radyestezi alanında yeni bir doğuşun, Radyestezi'nin bilimsel temelinin keşfinin arifesindeyiz. Radyestezi, sorunları çözmede kullanılacak ve birçok çağdaş jeofizik metodun yerini alacaktır.... Beşerî bedenin yeraltı madenlerine ya da sularına tepki gösterme yeteneğinin mistik bir yanı yoktur.»

1971'de düzenlenen ikinci seminere ise, Rusya'nın 40 kadar araştırma, jeoloji ve plânlama enstitüsünden gelen 100'ü aşkın bilim adamı katılmıştı. Bu seminerde, kuzeyde Finlandiya sınırından güneyde Hazar Denizi kıyılarına kadar uzanan bir bölgede, altın, kalay ve daha başka madenlerin aranmasına ilişkin olarak yürütülen, metodik bir radyestezi çalışmasından bahsedilmiştir.

Ancak, 1971'de, BPM araştırmalarının, ilk andaki görünüşüne nazaran çok daha problemli bir atılım olduğu ortaya çıktı. Birçok değişik bilim dalından gelen bilim adamlarının işbirliği gerekiyordu; böyle bir işbirliği kurulana kadar, BPM'nin fizikî mekanizmasını açıklamada pek fazla bir ilerleme kaydedilmesi umulamazdı. Ancak, böyle bir teorik ilerleme yoksunluğundan etkilenmeyen Sochevanov ve Matveev, BPM'yi bir *arama tekniği* olarak geliştirmeyi sürdürdüler (*Geologiia Rudnykh Mestorozhdenii*, No. 5, p. 77, 1974). Bu bilim adamlarının yaklaşımlarını, şu iki örnekten öğrenebiliriz:

Kuzey Karelya'daki, bölgesel olarak geliştirilmiş olan bir magmatit (8) kompleks ile bağıntılı olarak, ender rastlanan, maden cevherini haiz pegmatit (9) kütleler bulunan Prekambriyum (10) metamorfik arazinin birkaç yüz kilometre karesi üzerinde, radyestezik etüd ve fotojeolojik helikopter incelemesi, bir arada yürütülmüştü. Elde tutulan bir BPM çerçevesi'nin (radyestezi aleti'nin) sapma açısı, 250 metrelik açıklıklarla yer alan bir dizi uçuş yörüngesi boyunca sürekli olarak gözlemleniyordu. Çerçevenin gösterdiği maksimum sapma açılarının kaydedildiği BPM anomalileri, hava fotoğrafları ile birlikte, ender rastlanan metal mineralizasyonu'nu haiz olduğu daha sonradan yapılan keşif sondajı ile kanıtlanan yerel çatlak bölgelerinin krokilerinin çıkarılmasında işe yaramıştı. Tacikistan'ın, Yukarı Paleozoik (11) kireçtaşları ile lavlar'da polimetalik (12) sülfit mineralizasyonu bölgelerinin bulunduğu Karaminsky dağlarında yürütülen jeokimyasal arama çalışmaları, halihazırda, bazı ilginç yaygın anomalilerin teşhisine yol açmıştı. Çeşitli şiddetteki BPM tepkilerinin oluştuğu noktaların birleştirilmesiyle meydana getirilen haritalar, maksimum tepkilerin jeokimyasal anomaliler ile uyum içerisinde olduklarını gösteriyordu. Bu haritalar, başarılı keşif sondajlarının yürütülmesi için, yeterince ayrıntılı olarak incelenmişti.

Sochevanov ve meslektaşları, daha sonraki yıllarda, Sovyetler Birliği'nde radyestezinin, maden cevheri kütlelerinin yanısıra su kuyularının da yerlerinin tespit edilmesinde ve hattâ mühendislik jeolojisi'ne ait problemlerin çözümünde başarıyla uygulandığına dair birçok örnek daha vermişlerdir (*Geologiia Rudnykh Mestorozhdenii*, No. 4, p. 116, 1976). Örneğin, Chelyabinsk yakınındaki bir bölgede, 1973 yılına kadar, jeofizik metodlar kullanılarak tespit edilen mevkilerde açılan 153 kuyuya kıyasla, dört BPM operatörünün tespit ettiği yerlerde tam 1120 kuyu açılmıştı. BPM ile tespit edilmiş olan dört gruptaki kuru kuyuların oranı, % 6 ile 8,5 arasında değişirken, jeofizik metodla bulunan kuyuların % 12,7'si kuru çıkmıştı.

10 yılı aşkın bir süredir BPM araştırmaları yürüten ve bu çalışmalarıyla, Batı Dünyası'nın gösterdiği ilgiden çok daha fazlasına lâyık olan Sovyet jeologları, BPE'nin *'zayıf elektromanyetik alanlar'* ile ilgili oldukları teorisinin bu konudaki en araştırmaya değer fikir olduğuna inanmaktadırlar.

Moskova Devlet Üniversitesi'nden Alexander Presman, bazı biyolojik sistemlerin, çevrelerindeki manyetik ve elektromanyetik alanlardaki çok küçük değişimlere karşı harikulâde bir duyarlık geliştirmiş olabileceklerini öne sürmektedir.

Peki, böyle bir teori, radyestezi fenomenini ya da Sovyet jeologlarının deyimiyle BPM'yi nasıl açıklayabilir? Maden damarları ile yeraltı su mecraları'nın her ikisi birden, fay hatları, çatlak ve kesme bölgeleri ve diğer jeolojik kesiklikler ile bağıntılıdırlar. Bu kesiklikler, örneğin manyetik alan şiddeti'nde gözlemlenen türden ufak jeofizik tedirginliklere [purturbations] sebep olurlar, ki bunlar da BPE'ye yol açabilirler.

Sovyet bilim adamlarının, bir maden ve su arama tekniği olarak BPM'nin etkinliği hakkındaki iddiaları kaale alındığı takdirde, radyestezinin, ilgili bilim adamları arasında ortaklaşa düzenlenen bir araştırma çabasının hedefi haline gelmesi gerekir. Sovyet jeologları, sürekli olarak, özellikle BPM'nin araştırılmasına tahsis edilmiş bir Araştırma Enstitüsü'nün kurulmasını istemektedir.

Günümüzde artık anlaşılmaktadır ki, Sovyet jeologlarının örneğini verdiği türden, birçok değişik bilim dalından gelen bilim adamlarının oluşturacağı bir ekibin dikkatle yürüteceği deneysel çalışmaların dışında, başka hiçbir şey, radyestezi gibi bu kadar çok bilim dalını ilgilendiren bir problemin çözülmesinde herhangi bir gelişmeye yol açamaz. Peki, radyestezi'nin, çok iyi programlanan ve dikkatle yürütülen bilimsel bir araştırmaya konu olması acaba ne gibi yararlar sağlayabilir? En azından radyestezinin temelinde yatan prensipler bir kez keşfedildi mi, radyestezi hakkında iddia edildiği üzere, böylesine etkili olan ucuz bir su arama tekniğinin, Üçüncü Dünya'nın su ihtiyacını ancak yeraltı sularından karşılayan birçok bölgesinde uygulanmaması için hiçbir sebep yoktur. Dahası, radyestezinin yüzyıllardır süregelen gizeminin çözümü, ayrıntılı bir bilimsel analizle ortaya konulabilirse, bu, bilimsel metodun değerinin gözler önüne serilmesi demek olacaktır.

Çekoslovakya, Prag'da, 1970 yılında, Uygulamalı Sibernetik Derneği'nin bir bölümü olan Psikotronik Araştırma Bölümü'nün düzenlediği bir sempozyumda, Çek mühendisleri Frantisek ve Jiri Boleslav, radyestezistler'in *manyetik ve elektromanyetik alanlar*'a gösterdikleri tepkilere ilişkin bir rapor okudular. Ayrıca, radyestezistler'in yeraltı su mecralarından çıkan ve mahiyeti bilinmeyen *dalgalar*'a gösterdikleri tepkileri de incelemişlerdi. Boleslavlar, bu *dalgalar*'a Su Titreşimi (WU: Water Undulation) adını vermekte ve bunların *tahrik edici* özellikte olduklarını belirtmektedirler.

Boleslavlar, bu dalgalara karşı radyestezistler'de oluşan radyestezik tepkiyi engellemenin yollarını aramaktadırlar. Diğer bir deyişle, radyestezistin bedenini, bu yeraltı ışınımlarına tepki göstermeyecek şekilde izole etmeye çalışmaktadırlar. Boleslavlar, tel örgü ve bakır telden yapılma çemberler kullanarak, bu izole etme işleminde başarılı olduklarını söylemektedirler.

e — Amerikan Bilim Adamları ve Radyestezi Etüdleri

Çek mühendisleri gibi, bedenin çeşitli bölümlerini izole ederek bedendeki radyestezik hassasiyet merkez ya da merkezlerini bulmaya çalışan bir diğer araştırmacı da Amerika, Arkansas Üniversitesi'nde Fizik Profesörlüğü yapmış olan Dr. Zaboj V. Harvalik'tir.

Dr. Harvalik, daha 1967 ve 1968 yıllarında, son derece etkili olan ve «*Co-Netic AA Perfection Annealed Sheet*» adıyla bilinen bir manyetik izolasyon malzemesi kullanarak, deneysel bir çalışma yapmıştı. Kendisi de iyi bir radyestezist olan Dr. Harvalik, yaklaşık 30 cm. genişliğinde bir parça almış ve bedeninin çevresine iki kez sarmıştı. Gevşek bıraktığı şerit biçimindeki bu izolatörü, bedeninin üzerinde bir aşağı bir yukarı kaydırabiliyordu. Sonra, gözlerini bağlamış ve şeritle başının ve gövdesinin çeşitli kısımlarını izole ederek, deneyleri için evinin bahçesinde oluşturduğu *manyetik radyestezi bölgesi*'ne girip çıkmaya başlamıştı. Bir gözlemci, Dr. Harvalik'in kullandığı köşeli çubuklar radyestezik tepki gösterdiklerinde not alıyordu. Dr. Harvalik, bu deneyin sonunda, genel mahiyetteki şu sonuca varmıştı: Yedinci ile onikinci kaburgalar arasındaki alan (— yaklaşık olarak, göbek ile göğüs kemiği arasındaki bölge —) izole edildiğinde, radyestezi yeteneği zayıflamakta ya da kaybolmaktadır. Bu sonuç, *'solar pleksus*'un (güneş siniri ağı'nın) insandaki radyestezik sezicilerden biri olabileceğini belirten çeşitli yazılarla ve İsviçre'de yapılan belirli bir bilimsel araştırmayla aynı paralelde oluyordu. Bu, *Manipura Şakrası*'nın, *biyoplazmik beden*'deki radyestezik hassasiyet merkezi ya da merkezlerinden biri olması anlamına da geliyordu.

Dr. Harvalik, daha sonra, Almanya'nın üstad radyestezisti Wilhelm de Boer ile birlikte yürüttüğü çalışmalarda, deneysel metodlarını geliştirmişti. Bu kez Dr. Harvalik gözlem yapıyor ve süje de Boer, dikkatlice yönlendirilmiş olan ve bir randomizer (13) tarafından açılıp kapatılan, yüksek-frekanslı bir elektromanyetik ışınım alanı içerisinde çalışıyordu (ışın, çoğunlukla, 1 watt'lık bir güçle, 58,55 megahertz üzerinden ışıyordu). Dr. Harvalik, önceki malzemenin sağladığı ve çok geniş olan izolasyonun yerine, bu kez, sadece 5 cm. genişliğinde olan alüminyum bir kuşakla ya da kenarı 5 cm. olan kare metal parçalarıyla bir izolasyon oluşturarak, manyetik ışınımların algılanmakta olduğu beden alanını tam olarak tespit edebilmeyi umuyordu.

De Boer'in ışını çeşitli açılardan katettiği birçok deneyden sonra, Dr. Harvalik, raporunda şu ilginç sonuçtan bahsediyordu:

«Böbrek nahiyesinde, daha doğrusu belki de her böbreğin adrenal bezi nahiyesinde iki manyetik sezici mevcuttur. Bu bölge, 'solar pleksus'*u kapsamaz ama, oraya oldukça yakındır.*

«Bu sonucu onaylıyor gibi görünen, en azından iki vaka biliyorum. Avustralya, Sydney'de yaşayan ve iyi bir radyestezist olan bir mühendisin, onsekiz yaşındayken sağ böbreği alınmış, ancak adrenal bezi'ne dokunulmamıştı. Sonuç olarak, radyestezi yeteneği hiç etkilenmemişti. Fakat, İsviçreli bir radyestezist, sağ böbreği ile adrenal bezi birlikte alındıktan sonra, yeteneğini tümüyle kaybetmişti. Bazı radyestezistler de, böbrek rahatsızlığı *geçirdikleri zamanlar radyestezik hassasiyetlerinde bir azalma olduğundan şikâyet etmişlerdir. Ben, şahsen, sözkonusu nahiyenin, beşerî bedendeki başlıca hassasiyet bölgelerinden biri olduğundan artık eminim.»*

İlginç olan husus, Dr. Harvalik'in tespit ettiği bu nahiyenin, *'biyoplazmik beden'*deki *'Svadhisthana Şakrası'*na tekabül etmesidir.

Birçok radyestezistin, radyestezik sinyalleri almada önemli olduğuna inandıkları diğer bir alan da baş'ta yer almaktadır. Örneğin, İngiliz radyestezisti Robert Leftwich, bu savın geçerliliğini göstermek için şöyle bir uygulama yapmaktadır: Bir yeraltı su mecrasının ya da su borusunun üzerindeyken, belirli bir açıyla ileriye doğru eğilmekte ve alın nahiyesi hedefin tam merkez hattı üzerine geldiğinde radyestezi çubuğu tepki göstermektedir. İsviçre'de yapılan bir araştırmada ise, çelik miğferini giydiği zaman radyestezi yeteneğini kaybeden bir asker-radyestezist'le ilgili bir vaka da yer almaktadır.

Dr. Harvalik, böylece, aynı izolasyon metodlarından yararlanıp, 5 cm'lik kuşağın yanısıra bir de 3,5 mm'lik bir alüminyum tel kullanarak, baş'taki hassasiyet nahiyesini tam olarak tespit etmeye çalıştı. Deneyler sonucunda, sözkonusu bölgenin, kulakların hemen üzerinden ve şakakların arkasından olmak üzere başın içinden geçen bir çizginin üzerindeki bir yerde bulunduğu kanısına varmıştı. Beynin bu kısmında *'hipofiz'*e rastlıyoruz ki, bu son derece önemli bölge de *biyoplazmik beden* üzerindeki *Ajna Şakrası*'na, yani Üçüncü Göz'e tekabül etmektedir.

Dr. Harvalik'in bu araştırmalarının sonuçları henüz kesinlik kazanmış değildir. Dr. Harvalik'in bu radyestezik hassasiyet merkezlerini ne kadar sıhhatli bir şekilde teşhis ettiğini ya da daha başka merkezlerin mevcut olup olmadığını bilmiyoruz. Kendisi de, ilginç ve aynı zamanda çelişkili olan bir deney sonucuna dikkatimizi çekerek, bu konuda kesin bir karara varmadan önce ihtiyatlı olmamız gerektiğini belirtmektedir: Her iki hassasiyet bölgesinin birden izole edilmeleri hâlinde, bir ya da diğerinin izole edildiğinde alınan sonucun tam aksine, radyestezi tepkisi tekrar ortaya çıkıyor, üstelik bu kez daha güçlü bir şekilde tezahür ediyordu!

Günümüzde Batı Dünyası'nın en ciddi ve faal radyestezi araştırmacısı olan Dr. Zaboj Harvalik'in çalışmalarının en önemli kısmını, radyestezistlerin, değişken hassasiyet dereceleri ile:

— Frekans dizisi 1 c/sn ile 1.000.000 c/sn arasında değişen ve yapay mahiyette olan *'dalgalı manyetik alanlara;*

— *'DC manyetik alanlara';*

— *'polarlanmış elektromanyetik ışımaya'* tepki gösterdiklerini ortaya koyan ayrıntılı deneyleri oluşturmaktadır.

Dr. Harvalik, aradıkları hedef bir yeraltı su mecrası da olsa, yahut yeraltı su boruları, tüneller, maden damarları ya da jeolojik anomaliler de olsa, radyestezistler'in *«manyetik alan değişim ölçüleri»*ni zaptettiklerinden emindir.

Dr. Zaboj Harvalik'in bir diğer ilginç çalışması da radyestezistler'in, belirli bir mesafe öteden, bir başka şahsın hâletinde, düşünce ve duygularında oluşan bir değişikliğe tepki gösterip gösteremeyeceklerini tespit etmeye yönelikti. Sonuç olarak, 19 erkek ve 9 bayandan oluşan 28 süjenin tümü de, zaman zaman 6 metre'ye ulaşan bir mesafe öteden, değişken güçte radyestezik tepkilere yol açmışlardı.

Amerika'da, Utah Devlet Üniversitesi'nin Su Araştırma Laboratuvarı'nda görevli olan bilim adamları Duane Chadwick ve Larry Jensen, 1971 yılında, radyestezi ile su arama imkânlarını kapsamlı bir şekilde araştırdılar. Bu araştırmalardan asıl maksat, radyestezistler'in şans ihtimalinden belirgin bir şekilde farklı olan sonuçlar elde edip edemeyeceklerini keşfetmekti. Araştırmacılar, az miktarda *tecrübeli* radyestezist kullanmak yerine, çoğu Utah Devlet Üniversitesi'nin personeli ve öğrencileri arasından seçilen 150 acemi radyestezist'in yeteneklerini ölçtüler. L-biçimi çubuklar kullanan radyestezistler, şuuraltından radyestezik tepkilere yol açabilecek işaretler sağlayacak türden görsel özellikleri ya da eğim değişimleri bulunmadığı için seçilmiş olan deney yolları üzerinden teker teker geçirildiler. Her bir radyesteziste 30 küçük ahşap küp verilmiş ve kendilerine, bu küpleri, radyestezi tepkilerinin oluştuğu yerlere bırakmaları söylenmişti. Her deneyden sonra küplerin yerleri tespit ediliyor ve tabi, bir sonraki radyestezist deney yolu boyunca yürümezden önce küpler oradan kaldırılıyordu. Küplerin aynı noktalarda herhangi bir belirgin kümelenme oluşturup oluşturmadıklarını görmek üzere, değişik güzergâhlar boyunca yapılan dört deneyin sonuçları üzerinde *«chi-kare»* testleri uygulandı. Başlangıçta kuşkucu bir tavır takınan bilim adamları hayretler içerisinde gördüler ki, dört sonucun üç tanesi % 0.05'lik, dördüncüsü ise % 6'lık bir ihtimal

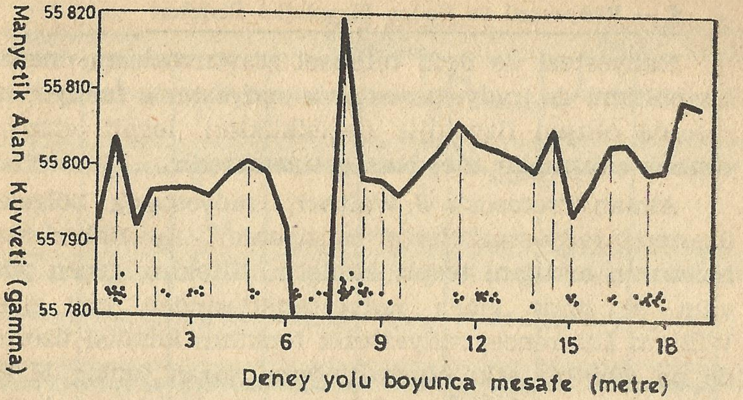

Şekil — 1

Noktalarla belirlenen radyestezik tepkilerin, manyetik alan grafik değişimlerinin en belirgin olduğu yol bölümlerinde yoğunlaştığı görülmektedir.

seviyesinde, oldukça anlamlıydı. Bu sonuçlar, radyestezik tepkilerin, deney yolları boyunca *sezyum buhar manyetometreleri* ile ölçülmüş olan küçük manyetik alan değişimleriyle ilgili olması ihtimalinin incelenmeye değer olduğunu ortaya koyuyordu. İki olgunun arasında belirli bir bağlantı bulundu: Radyestezistler, daha büyük manyetik alan grafik değişimlerinin meydana geldiği yol bölümleri boyunca daha sık tepkiler elde ediyorlardı. Chadwick ve Jensen, yeraltı su mecralarıyla ilgili olarak radyestezik tepkiler ile manyetik alan değişimleri arasında mevcut olan muhtemel bağlantının, gelecekteki araştırmaların temelini teşkil edebileceği sonucuna vardılar. (Bkz: Şekil-1)

Utah Devlet Üniversitesi'nin araştırmacıları, bazı radyestezik tepkilerin, çevredeki küçük değişikliklere doğrudan verilen fizyolojik yanıtlar oldukları hipotezi için iyi bir istatistikî destek sağlamalarının yanısıra, en önemlisi, üzerlerinde deney yürüttükleri kişilerin % 99'undan fazlasının radyestezik tepki elde edebildiklerini tespit etmişlerdir.

f — Radyestezi ve Beden Fizyolojisi İlişkileri

Radyestezi ile ilgili bilimsel araştırmaların önemli bir bölümü de, radyestezistlerde radyestezik faaliyet sırasında oluşan fizyolojik değişiklikleri tespit etmeye yönelik çalışmalar meydana getirmektedir.

Alman Profesörü J. Walther, radyestezik bölgeler üzerinde radyestezistler'in tansiyonları ile nabız atış hızlarının arttığını tespit etmiştir. Nitekim, geçen yüzyılın en önde gelen radyestezistlerinden biri olan William Lawrence, radyestezik tepkinin kendisi üzerinde ne gibi bir etki oluşturduğunu soran jeolog H. W. Whitaker'a, «*sadece, kısa bir süre için, kalbinin çok şiddetli bir şekilde çarpmasına yol açtığı*»nı söylemişti.

Dr. Harvalik de, radyestezistlerin parmaklarındaki kılcal damarlarda kan akımının çoğaldığını ve derideki nemin arttığını gözlemlemiştir.

EEG (Elektroensefalograf) ile yapılan çalışmalara gelince, bu sahada, Amerikalı bilim adamı Edward P. Jastram'ın gerçekleştirdiği bir deneyin önemli bir yeri olduğunu görüyoruz. Edward Jastram, 1975 yılında düzenlenen, radyestezi ile ilgili bir konferansta, radyestezist William Broadley ile yürüttüğü bu EEG deneyinin sonucunu şöyle açıklamıştı:

William Broadley, parmaklarının ucunda tuttuğu ufak bir çatallı çubuk ile radyestezik bir soru-cevap uygulaması yaparken (— sorunun sorulmasından beş ya da altı saniye sonra, çubuğun aşağıya eğilmesi ile bir yanıt geliyordu—), EEG kayıtları, net bir şekilde, sorunun sorulmasından yaklaşık bir saniye sonra gayet belirgin bir *alfa dalgaları faaliyeti* periyodunun oluştuğunu gösteriyordu. (Bkz: Şekil-2)

Jastram, *American Dowser* dergisinin Ağustos 1976 sayısında, bu çalışmasının yanısıra, radyestezi yeteneği ile alfa ritimleri arasındaki bir diğer bağıntıdan da bahsetmektedir. Jastram'a göre, bir çocuğun büyüyüşü sırasında, beyin dalgaları düzeni şu şekilde gelişir:

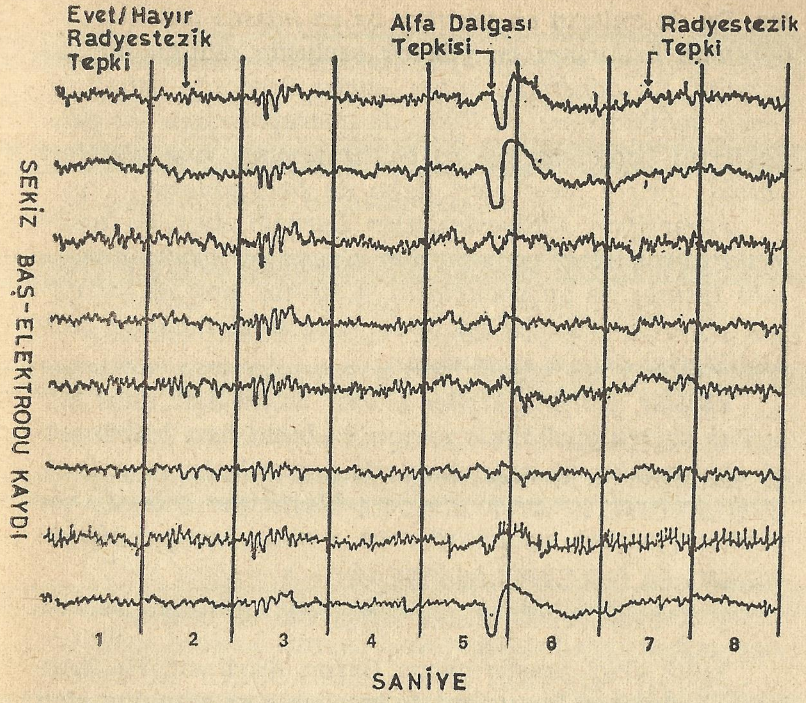

Şekil — 2
William Broadley'den alınan EEG kayıtları

Rahimdeki fetus'tan onsekiz aylık bebeğe kadar, *delta* dalgaları hakimdir. Bir yaşlarında görülmeye başlayan *theta* dalgaları ise, onsekiz aydan üç ya da dört yaşına kadar hakim olur. Bu yaştan bulûğ çağına kadar da *alfa* dalgaları ön plâna çıkar.

Jastram, «*Böylece,*» diyor, «*Çocuklar, üç ile oniki yaşları arasında daha ziyade theta ve alfa ritmindedir-*

ler. Bu da onların en yaratıcı ve en hassas oldukları ve öğrenme hızlarının en yüksek seviyede olduğu bir dönemdir. Bu dönemde, hatırı sayılır derecede psişik yetenek sahibidirler; özellikle de ebeveynlerinin bu yeteneklerini kabûllenmeye ve bastırmamaya razı olmaları hâlinde psişik melekeleri daha da belirginleşir.

«Amerikan Radyestezistler Derneği, beş ile oniki yaşları arasındaki çocuklardan oluşan bir grubu deneye tâbi tutmuş ve bu çocukların % 90'ının, çok az bir eğitim görerek, oldukça iyi birer radyestezist hâline gelebildiklerini ortaya koymuştur....

«Bizler, yetişkin kişiler olarak, bu değişik şuur hâlleri'*ne kasten girdiğimiz zaman, ki bunu bazı belirli zihnî alıştırmalar ve antremanlarla yapabiliyor ve radyestezik faaliyet sırasında da gerçekleştiriyor gibiyiz, her türden* [psişik] *uyanıklığın ve irtibat kurma hâlinin kapıları da önümüzde açılmış olur....»*

g — Radyestezi'de, Beden Sağlığı Üzerine Deneyler

'Odik Güç' araştırmacısı Baron Karl von Reichenbach, radyestezi konusunu da incelemiş ve akmakta olan suyun oluşturduğu sürtünmenin, *'pozitif Od'* yarattığını tespit etmişti. Birlikte çalıştığı hassas kişilerden bazılarını, Odik hassasiyete dayanarak yeraltı su mecralarını ve maden damarlarını bulacak şekilde yetiştirmişti. Bu hassas kişilerin, bir yeraltı su mecrasının ya da maden yatağının yerini tespit ettiklerinde, muzır ve nahoş hisler algıladıklarını belirtmeleri üzerine, Reichenbach, radyestezinin *pozitif Od*'la ilgili olduğu sonucuna varmıştı.

Çağdaş araştırmacıların, bazı radyestezi bölgelerinin bitkilerin, hayvanların ve insanların üzerinde sağlığa zararlı etkileri olduğunu ortaya koyan raporları da, Reichenbach'ın bu gözlemlerini destekler mahiyettedir.

Belirli yeraltı su mecralarının, bir kimsenin muntazaman ve uzun bir süre boyunca bunların etkisine maruz kalması, örneğin, böyle bir su mecrasının üzerine rastlayan bir yerde yatılması ya da oturulması halinde, mafsal iltihabı'na, kanser'e ve daha başka zararlı sonuçlara yol açabilecekleri belirtilmektedir.

Amerikalı doktor Herbert Douglas, iki yıllık bir süre boyunca muayene ettiği ellibeş mafsal iltihabı vakasının kayıtlarını tutmuş ve şu gözlemi yapmıştı:

«Bunların her biri de, bedenin en çok ıstırap veren uzvunun tam altından geçen yeraltı su damarlarının üzerinde uyuyordu. Bir zaman sonra, bu insanlardan yirmibeşi, yataklarını bu yeraltı su mecralarından etkilenmeyen odalara aktarmayı kabul etti ve hepsinde de, ya ağrıda hatırı sayılır bir azalış oldu ya da hastalık tamamiyle geçti.»

Ünlü radyestezist Bn. Evelyn Penrose, bazı yeraltı maden yataklarının yerlerini tespit ettiğinde, muzır, sağlığını bozucu türden hisler algıladığını açıklamıştı. Avrupa'da, özellikle Almanya'da, doktorlar, jeologlar ve fizikçiler, bir süredir, sıhhate zararlı *'toprak radyasyonları'* üzerinde araştırmalar yürütmektedirler.

İngiliz radyestezisti ve parapsikoloji araştırmacısı Francis Hitching, bu fenomen ile ilgili olarak şunları söylemektedir:

«Alexander Presman'ın elektromanyetik radyasyon araştırmaları raporu (14) *bu konuya ışık tutacak mahiyette olabilir. Eğer son derece düşük seviyedeki bazı tür radyasyonların, nispeten yüksek olanlara nazaran, beşerî beden üzerinde daha büyük etkileri olduğu hususu gerçekten kanıtlanabilirse ve radyasyona fasılalı dozlarda maruz kalmanın, sürekli maruz kalmaya nazaran, birikim yapıcı bir tarzda daha etkili olduğu ortaya konulabilirse (—ki, Presman, her iki hususun da kanıt-*

landığını ileri sürmektedir —), o zaman, nahoş etkiler oluşturan yeraltı su mecraları üzerinde ciddî bir araştırmanın başlatılması ve bu fenomenle ilgili olabilecek radyasyon türünün keşfedilmesi için en azından bir temel mevcut demektir. Dr. Zaboj Harvalik, bunun, elektromanyetik spektrum'da yüksek bir frekansa sahip olan; zararlı gamma ışınlarının bir biçimi olabileceğini düşünmektedir. Bu ışınlardan, normal olarak, iyonosfer vasıtasıyla tecrit olmaktayız. Dr. Harvalik, Wilhelm de Boer ile birlikte yürüttüğü deneylerin birinde, beşerî bedenin son derece düşük radyasyon seviyelerini tespit edebildiğini kanıtlamaya çalışmıştır. Bu deneyde, saatte 3 miliröntgen oranında gamma ışınları neşreden ve radyasyonu, neredeyse, kozmik ışınların oluşturduğu fon'un seviyesine düşüren, 23 cm. kalınlığında bir kurşun levha ile tecrit edilen bir Kobalt-60 şişesi kullanılmıştır. Buna rağmen, Wilhelm de Boer, 150 cm'lik bir mesafeden, bu radyasyonu teşhis edebilmiştir. Dolayısıyla, en azından bazı radyestezi fenomenlerinin açıklanması amacıyla elektromanyetizm üzerinde yapılan araştırmalar, umut verici ilerlemeler göstermektedir.»

3. BÖLÜM

RADYESTEZİ TEKNİKLERİ VE PRATİKLERİ

> **«Radyestezi alanlarının, yani radyestezi aletlerinin güçlü tepkiler gösterdiği sahaların [gerçekliği], bir atomun içindeki manyetik alanı ölçebilecek kadar hassas olan proton manyetometreleri ile onaylanmıştır.»**
>
> Lyall Watson

a — Radyestezi Yöntemi İle, Su Aramaları

Birçok kişi için radyestezi ile hemen hemen eşanlamlı olan *«su arama»*, günümüzde radyestezinin, kullanımı en yaygın olan ve en çok tanınan uygulama sahasıdır.

Radyestezi'de *su* deyince, *'akar su'* akla gelmelidir. Yeraltındaki bir su haznesi, bir göl ya da bir su birikintisi radyestezik olarak tespit edilemez. Radyestezi âleti, durgun suların üzerinde harekete geçmez.

Su arama çalışmaları sırasında radyestezik işlemlerle şu hususlar tespit edilebilir:

1. Su mecrasının yerinin tespiti.
2. Mecranın büyüklüğünün tespiti.
3. Suyun akış yönünün tespiti.
4. Derinlik tespiti.
5. Suyun debisinin tespiti.

Abbé Mermet'e göre, su aramak, diğer uygulama sahalarına göre bazı özellikler gösterir: Yeşile boyanmış bir sarkaçla bir su mecrası üzerinden geçildiğinde, sarkaç, mecra yönüne dikey olarak salınım yapar. Böylece, mecranın yönünü de veren sarkaç, çubuğa nazaran bir üstünlük arzeder.

Yeşil sarkaç, mecranın kenarına geldiği anda durur. Mecrayı geçtikten sonra ise, hareketine gene devam eder. Bu işlemi çeşitli zamanlarda tekrar etmek suretiyle, bir su mecrasının genişliğini tespit etmek mümkün olur. Yeraltı sularını ararken, bu kez, mecranın tam kenarında, sarkaç, salınım hareketini dairevî harekete dönüştürür: Saat yelkovanının aksi yönünde olmak üzere, oldukça süratli bir şekilde ve büyük bir daire çizerek dönmeye başlar. Dikkat edilecek olursa, suyun, sarkacı adeta çektiği hissedilir.

Suyun üzerinden geçildiği sürece, sarkaç, dairevi hareketini, ağırlaştırmak suretiyle devam ettirir. Diğer kenara ulaşıldığında, derhal durur. Mecra geçildikten sonra ise, su sanki arkadan sarkacı çekiyormuş gibi, sarkacın hareketinde sapma olur.

Bir su mecrasını tespit ederken, mecraya dikey olarak gidip gelinir; akış yönünü bulmak için de mecra yönünde yürümek gerekir. Şöyle ki:

Eğer çubuk kullanıyorsak, kaynak yönüne doğru yüründüğünde, çubuk, elde dönmeye başlar; ağız yönünde gidildiğinde ise, çubuk hiçbir hareket vermez.

Sarkaç ile kaynak yönüne yüründüğü takdirde, sarkaç, akış yönünde salınım yapacaktır. Bazen de, saat yelkovanının aksi yönünde olmak üzere, dairevî hareket yapar. Gene, ağız yönündeki bir yürüyüş sırasında, sarkaçta herhangi bir hareket görülmez.

Böylece, her iki-üç metrede bir bu işlemleri tekrarlamak ve ufak kazıklarla gerekli işaretleri koymak suretiyle yeraltı sularının akış yönünü tespit etmek mümkündür.

Derinlik ile suyun debisinin tespitine ilişkin radyestezi metodları çok çeşitlidir. Örneğin, suyun debisi, çubuğun hareketinin ve şiddetinin azlığı ya da çokluğuna ve sarkacın çizdiği dairenin çapına bakılarak tespit edilebilir. Amerikan Radyestezi Derneği'nin eski başkanlarından John Shelley, radyestezi çubuğuna, *«Bu noktada ne kadar su bulacağım? Dakikada 15 litre'den fazla mı?»* diye soruyordu. Çubuk sağa doğru sallanırsa, bu, *'evet'* demekti. O zaman, *«20 litre'den fazla mı?»* diye sorusunu tekrarlıyordu. Shelley, böylece, sola doğru bir sallanma meydana gelene kadar bu soru sorma işlemini sürdürüyordu. Suyun derinliğini bulmak için de aynı *'soru ve cevap'* metodunu uyguluyordu. Radyestezistler arasında, bu *'soru ve cevap'* metodunun çeşitli uygulamalarına rastlamaktayız.

Derinlik tespitini, bazı radyestezistler, çubuğun çekişini ilk kez hissettikleri yeri kaydedip, daha sonra, bu noktayla su mecrasının kenarı arasındaki mesafeyi ölçerek yaparlar. Bazen, çubuk, suyun üzerine gelmezden önce, birkaç kez, ya aşağıya eğilir ya da yukarıya kalkar. Radyestezist, bu hareketlerin adedine bakarak, derinliği hesap eder.

Günümüzde Sovyetler'de yapılan radyestezi çalışmalarında, su arama'ya ilişkin ilginç uygulamalar yapılmış, yeni bilgiler ortaya konulmuştur. Dr. Nikolai Sochevanov'un, 1967 yılında yönettiği jeolojik keşif gezisi sırasında yapılan radyestezik çalışmalarla ilgili olarak tuttuğu notlar arasında şu satırlara rastlıyoruz:

«Chu Nehri üzerinden uçtuk. Gösterge [radyestezi çubuğu], *bir su mecrasının alışılagelen türden bir profilini gösteriyordu. Fakat, akmakta olan muazzam su miktarına ve yüksek akış hızına rağmen, nehir,* 'gösterge'*de özellikle kuvvetli bir tepki oluşturmamıştı. Sadece, her iki yakada da kıyıya yakın yerlerde,* radyestezi gücü, *radyestezi çubuğuna tam bir devir yaptıracak kadar kuvvetliydi. Anlaşıldığına göre, kıyı ile su arasındaki sürtünme, bu enerjinin açığa çıkmasına yol açan hususlardan biriydi. Su, insanları en kuvvetli olarak, muaz-*

zam miktarda bir suyun yüksek bir hızda hareket ettiği yerlerde değil de, suyun büyük bir toprak kütlesini doyurduğu ve küçük kılcal damarların içerisinden yavaşça aktığı yerlerde etkiliyor gibidir.»

Dr. Sochevanov, radyestezi çubuğunun yaptığı devir adedine dayanarak, yeraltı akarsularının derinliğini ve cesametini tahmin edebilmektedir.

b — Radyestezi Yöntemi İle, Maden Aramaları

Radyestezinin Rönesans'la birlikte gelişimi, tamamiyle *maden arama*'ya yönelik olarak tezahür etmişse de, bugün artık bu uygulama sahası, önderliğini yitirmiştir. Maden arama'yla ilgili radyestezi tekniklerine ilişkin klâsik bilgilere, tarihî kitap ve belgelerde geniş bir şekilde rastlanır.

Yakın zamanlarda gerçekleştirilen kayda değer maden arama uygulamaları arasında, İngiliz radyestezisti Bn. Evelyn Penrose'un 1930'larda İngiliz Columbia'sında yaptığı çalışmalar ile Sovyetler'in 1960'larda yürüttükleri deneyleri sayabiliriz.

Bn. Penrose'un çalışmalarının ilginç bir yanı, radyestezi yeteneğini, su ve maden arama'nın yanısıra, petrol arama sahasında da kullanmış olmasıdır. Bn. Penrose, bakır, gümüş, kurşun ve altın madenleri bulmuş, yerlerini tespit ettiği zengin petrol yataklarının üzerinde tam oniki petrol kuyusu açılmıştır. Bn. Penrose, sözkonusu çalışmalarından bahsederken, *«Petrol'le ilgili olarak bende oluşan ilk tepki, sanki tabanlarıma kızdırılmış bir bıçak sokuluyormuş gibi algıladığım bir histi,»* diye yazıyor ve petrol yatağının tam üzerindeyken de bir kukla gibi sıçrayıp durduğunu, ayaklarını yerde güçlükle tutabildiğini anlatıyordu.

Bn. Penrose, özellikle *'altın madeni*'ni tespit etmenin zor olduğunu belirtmişti. Güneş doğarken, çubuk, altın yatağının tam üstünde tepki gösteriyor, Güneş gökyüzünde yol aldıkça da altın'ın *güç alanı*, gerçek damardan belirli bir mesafe uzakta bulunan daha başka noktalara kayıyordu. Bu husus, 1930'larda şu şekilde açıklanmaktaydı:

«Cisimlerden çıkan ışınımlar, kendilerini, daha ziyade altı yönde hissettirirler. Birincisi, dikey olarak, cisimden yukarıya, ikincisi ise, gene dikey olarak cisimden aşağıya doğru, aynı şiddette yayılır. Bunlardan başka, cisimlerin en uç noktalarından 45 ve 135 derecelik açılar yaparak her tarafa doğru yayılan ışınımlar mevcuttur.

«Bu ışınımlar, yeryüzünün manyetik ve elektrikî akımlarıyla birleşerek, bazı taraflarda daha fazla, bazı taraflarda ise daha az ya da ters polaritede olabilirler.

«İşte, maden arama'da bu ışınım yönleri gözönünde bulundurulursa, bir yanlışlığa yol açılmamış olur»

30 yıl kadar sonra, Sovyet bilim adamları da, değişen hava şartları ile jeofizik şartların, madenlerden çıkan radyestezik gücün, ışık gibi, değişik açılarda yansımasına sebep olduklarını tespit etmişlerdir. Sovyetler'de, maden arama'ya ilişkin çalışmalar arasında, Dr. Sochevanov'un uygulamaları ile Orta Asya'da yapılan bazı deneyler önde gelmektedir.

Dr. Sochevanov, su arama çalışmalarıyla paralel olarak yürüttüğü maden arama deneyleri hakkında şunları yazıyordu:

«Madenler de, radyestezi çubuğunu, su kadar kuvvetli bir şekilde etkilerler. Bir nehri geçerken, endikatör [radyestezi çubuğu] *iki kez dönebilir, bir dereyi geçerken de bir kez dönebilir. Fakat, iyice derinlerde bulunan bir kurşun yatağının üzerindeyken, radyestezi çubuğu tam onsekiz kez dönmüştü. Dokuz metreden daha kısa olan bir yol üzerinde onsekiz devir! Tabi, bu, çok*

kalın bir damar kütlesinin üzerinde meydana gelmiştir. Fakat, 'operatörlerimiz' [radyestezistlerimiz], *135 metreyi aşan bir derinlikte sadece 7,5 cm. kalınlığında olan maden yataklarının yerlerini de belirgin bir şekilde tespit etmişlerdir.»*

Dr. Sochevanov, aynen yeraltı su mecraları gibi, maden yataklarının da derinliği ile cesametlerini, çubuğunun yaptığı devir adedine dayanarak tahmin edebilmektedir.

c — Radyestezi Yöntemi İle, İzleme Çalışmaları

Radyestezik izleme, radyestezi aletinin aracılığıyla, kayıp kişi ve objeler ile herhangi bir suçtan ötürü aranan kişilerin izlenmesi ve bulunmasını kapsayan bir uygulama sahasıdır. Dolayısıyla, *'psişik dedektiflik'* konusu dahilinde de mütalâa edilebilir.

Radyestezi tarihinde, radyestezik izleme'yi ilk kez uygulayan ve en büyük isimlerinden biri olan Jacques Aymar'ı görüyoruz. Daha sonra, yüzyılımızın başlarında Abbé Mermet, 1930'larda İngiliz radyestezisti John Clarke ve 1940-1950 döneminde de gene İngiltere'den William Burgoyne, bu sahada son derece başarılı çalışmalar yapmışlardır. Günümüzde ise, bu tür radyestezistler arasında, İrlandalı Thomas Trench ile Güney Vietnam Donanması'ndan Albay Vo-Sum'u sayabiliriz.

Bütün bu radyestezistlerin hepsinin de, izlenenin bırakmış olduğu görünmeyen bir *izi*, bir *ışınım* ya da *vibrasyonu* aldıklarından ve kendilerini onunla ahenktâr kıldıklarından bahsettiklerini görmekteyiz. Sözkonusu *iz* ile ahenktar hâle geldikten sonra, radyestezist için artık bütün sorun, bu *ışınımın* hattından şaşmamak, radyestezi aletinin, kendisine, aranan kişinin izlemiş olduğu yönde rehberlik etmesine ya da bu yönü göstermesine izin vermektir.

Radyestezik izleme'nin ilk uygulanımları sırasında, Jacques Aymar, klâsik çatallı dal ile ve arazi üzerinde çalışmıştı. İzlemekte olduğu kişinin ellemiş olduğu bir objeyi ya da giymiş olduğu bir giysiyi tutması kendisine yardımcı oluyordu. Aymar, böylece, psikometri ile radyestezi fenomenleri arasındaki paralelliği gözler önüne seren ve günümüzde, radyestezi aletini *'odaklamak'* diye bilinen metodun kullanımının öncülüğünü yapmış oluyordu.

Abbé Mermet, Aymar'dan sonra, radyestezik izleme'ye büyük yenilikler getirdi: Sarkaç kullanan Mermet, izleyeceği şahsın bir fotoğrafını istiyor, kaybolduğu bölgenin biri küçük, biri de büyük mikyasta olmak üzere iki haritasından yararlanıyordu. Fotoğraf yerine, Aymar gibi, bir obje ya da giysi kullandığı da oluyordu.

Bu iki ünlü radyestezistin açtığı yolda, radyestezik izleme'nin genel çerçevesi dahilinde kendilerine özgü çalışma metodları geliştiren diğer radyestezistlerin de başarılı sonuçlar aldıklarını görüyoruz. 1933 yılının sadece Mart ve Mayıs ayları arasında, İngiltere'nin Nottingham bölgesinde, boğularak ölen altı kişinin cesedini *'izleyerek'* ortaya çıkaran John Clarke, izleme işlemine nasıl başladığını şöyle anlatıyordu:

«Önce, kayıp şahsın bir giyeceğinden ya da daha önceden bulunmuş olduğunu bildiğim bir yerden yararlanarak, sarkaçla, kendisinin 'ışınımı'*nı alırım.»*

William Burgoyne da, radyestezi çubuğunu odaklamak için böyle kişisel bir objeden yararlanıyordu. Burgoyne'un, çalışma tekniği hakkındaki açıklamaları, radyestezik izleme uygulamalarının tipik bir tablosunu çizmektedir:

«Hepimiz, havanın içerisinde yürürken, arkamızda, vibrasyonlar *bırakırız. Aradığım kişiye ait bir objeyi, radyestezi çubuğu ile birlikte elime aldığımda, o örneğin* 'vibrasyonları' *sayesinde, sözkonusu şahsın yürümüş bulunduğu yerin* 'vibrasyonları' *içersine girebilirim. Çu-*

buğun dönmesi durduğu anda, [vibrasyon] hattı dışına çıktığımı anlıyorum ve [vibrasyonu] tekrar alabilene kadar bir geriye, bir ileriye yürümem gerekiyor.»

Gerektiğinde polise gönüllü olarak yardım eden Burgoyne hakkında, kızı, şunları anlatmaktadır:

«Babam, çalışmalarını İlâhî Rehberlik altında gerçekleştirdiğine inanan, son derece dindar bir insandı. Bunu spiritüel bir yetenek olarak mütalâa ettiği ve bu yetenek sayesinde para kazanmaya çalıştığı takdirde bu gücünü kaybedeceğine inandığı için de hiçbir zaman para talep etmezdi. Melekesini öylesine geliştirmişti ki, gazetedeki bir fotoğraf ile sözkonusu bölgenin bir haritası ona yetiyordu. Sonra, Scotland Yard'daki tanıdıklarına telefon ederek, elde ettiği sonuçları açıklıyordu.»

1953 yılında, William Burgoyne'u, intihar etmesinden şüphelenilen kayıp bir şahsı izlerken gözlemlemek fırsatını bulan Andrew Freedland, bu vakayı şöyle anlatıyordu:

«Burgoyne'a kayıp şahsa ait bir mendil verdikten sonra, kendisinde, sonuç hakkında tam bir kesinlik havası oluştu. Hemen, harita üzerinde, Dartmouth [İngiltere] *dışındaki kırlar üzerinden geçen bir hat çizdi. Bu hatta mümkün olduğunca, sadık kalarak, arabayla o bölgeye gittik. Sonra, yürümeye başladığımızda, Burgoyne'un, izlenecek yönü tam olarak bildiğini gördük. Şahsın cesedini, yarım saat kadar yürüdükten sonra, bir yar'ın altında bulduk....»*

Anlaşıldığına göre, Burgoyne'un radyestezi yeteneği, sonunda, psikometrik türden bir hassasiyete dönüşmüştü.

d — Harita Radyestezisi ve Uygulama Teknikleri

'Harita radyestezisi', çamurlu tarlalarda dolaşmak ya da belirli bir alanda keşif yapmak için büyük masraflara girmek gibi birçok sorunu ortadan kaldıran, ancak, aynı zamanda da, kâğıt ve mürekkepten oluşmuş, temsilî mahiyetteki bir haritanın gerçekteki hedefe ait *'ışınımları'* yayması imkân dahilinde görülmediğinden, radyestezi fenomenine ilişkin standart teorilerin dışındaki bir açıklamayı gerektiren bir *uzaktan radyestezi* metodudur.

Arazide yapılan radyestezide tamamiyle fizikî güçlerin geçerli olduğuna inanan araştırmacılar için, harita radyestezisi'nde geçerli olan *güçler*, anlaşılması imkânsız olan bir muamma oluştururlar. Fakat, şurası muhakkaktır ki, bir radyestezist, kendi fizik mekânından çok uzaklardaki alanlar ya da mekân parçaları hakkında doğru ve geçerli olan doneler sağlayabilen belirli bir enformasyon kaynağıyla irtibat kurmaktadır. Dolayısıyla, burada, radyestezistin bir hassas (psişik) kişi olduğunu hatıra getirmek gerekir. Durugörü'nün kapsamına giren *'uzaktan görme'* fenomeninde (15), Ingo Swann gibi bir hassas kişi, sadece enlem ve boylam koordinatlarının kendisine verilmesiyle dünya üzerindeki herhangi bir noktaya nasıl *bakabiliyorsa*, bir radyestezist de sadece bir harita ya da plânın aracılığıyla gerçek araziyi tarayabilir. Nitekim, Ingo Swann'la birlikte derin araştırmalar yürütmüş olan Russell Targ ile Harold Puthoff, ihtiyarî ve insan yapısı zihnî bir olgu olan koordinat sisteminin *'uzaktan görme'* deneylerinde neden geçerli olduğunu incelediklerinde, koordinatların, zihnî ve fizikî mekânlar arasında bir *köprü* vazifesi gördüklerine kanaat getirmişlerdi. Aynı şekilde, temsilî mahiyette olan insan yapısı bir harita da, bir radyestezist için muhtemelen bu tür bir *'köprü'* işlevini görmektedir.

Radyestezik izleme'de uygulanan, kişisel eşyaları kullanma tekniği, psikometri ile radyesteziyi birbirine nasıl yaklaştırıyorsa, harita radyestezisi de durugörü ile radyestezinin girişim yaptıkları bir sahayı oluşturmaktadır.

Harita radyestezisi tekniği ile son derece ilginç radyestezik tespitler yapılabilir. Bn. Evelyn Penrose, İngiltere'deki oturma odasından, Güney Afrika'daki bir madencilik alanına ait bir haritanın üzerinde radyestezi çalışmaları yapmış ve başarılı sonuçlar almıştı. Amerikalı radyestezist Henry Gross, Maine'deki evinde otururken, harita radyestezisi ile, üzerinde hiç bir su kaynağına rastlanmayan Bermuda Adası'nda sondaj yapmak suretiyle su bulunacak yerleri tespit etmiş tam bir isabet kaydetmişti. Amerikan Radyestezistler Derneği'nden Ray Willey ise standart karayolları haritaları üzerinde çalışmaktadır: Bir seferinde, New York'tayken, 4800 km. kadar ötedeki Point Roberts'da su bulmuştu. Harita üzerinde, gördüğümüz gibi, radyestezik izleme çalışmaları yapılmaktadır. Ancak, harita radyestezisi ile aranabilecek hedeflerin mahiyeti, radyestezistin imajinasyonuna bağlı olarak, büyük bir çeşitlilik gösterebilir. John Shelley, bir keresinde, bir balıkçının, Amerika'nın kuzey doğu kıyılarının açıklarında ıstakozların azalmasından ötürü, iyi bir ıstakoz kaynağı bulması için kendisine müracaat etmesi üzerine, Maine kıyılarını gösteren büyük bir harita üzerinde, radyestezik metodla, daha güneyde yer alan bir bölgeyi tespit etmişti. Sözkonusu yere giden balıkçı, gerçekten de ıstakoz avlamak için elverişli olduğunu görmüştü.

Harita üzerinde su ya da maden aramak için hafif bir sarkaç ile *anten* olarak da sivri uçlu bir çubuk kullanmak gerekir. Bu çubuk, bir şapka iğnesi, çorap şişi, ucu iyice sivriltilmiş bir kurşun kalem de olabilir. İnce bir demir çubuk üzerine küçük bir mıknatıs konulursa daha iyi olur. İnce çubuk yerine sol elin işaret parmağı da kullanılabilirse de, parmak ucunun harita üzerinde kaplayacağı saha büyük olacağından, hedefin tam yerini tespit etmek güçleşir. Ancak, 1:10 gibi küçük ölçekli plânlarda, kaplayacağı alan küçük olacağından, işaret parmağının kullanılmasında bir sakınca yoktur.

Haritanın yerleştiriliş yönü son derece önemlidir. Haritayı, düzgün ve çivisiz bir masa üzerine, bir pusulanın da yardımıyla, kuzeyi Kuzey'e gelecek şekilde yerleştirmek gerekir. Ayrıca, masanın altında ve yakınında sarkaca da tesir edebilecek ışınımlar neşreden objelerin bulunmamasına dikkat edilmelidir.

Sarkaç, aranılacak olan maddeye ayar edildikten sonra, bir hareket verilerek harita üzerinde yavaş yavaş gezdirilir ve hareketin gelişimi izlenir. Örneğin, sarkacın, salınım hareketinin dairevî harekete geçtiği noktalar işaretlenir. Ondan sonra, anten işlevi gören sivri uçlu çubukla ya da bir kurşun kalemle, aranılan hedefin yeri tam olarak tespit edilir.

Harita radyestezisinde, sarkacı odaklamak için günümüzde birçok radyestezistin başvurduğu bir metod da Mager Diski'nin kullanımıdır. Bu, mûcidi olan Fransız radyestezisti Henri Mager'in adıyla anılan ve üzerinde, sırasıyla, beyaz, siyah, gri, kırmızı, sarı, yeşil, mavi ve mor renkli, V biçiminde dilimler bulunan küçük bir disktir. Her bir renk, radyestezistin kişisel kodu'na göre belirli bir maddeye ya da hedef türüne tekabül eder. Radyestezist, diskin ilgili dilimini sol elinin başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak, sarkacın tepkisini gözlemler. Örneğin, İngiliz radyestezist Clive Thompson, kendi çalışmaları için şu kodu kullanmaktadır:

No.	Renk	Madde/Hedef
1.	Beyaz	Tüneller
2.	Siyah	Lağım
3.	Gri	Tuzlu Su
4.	Kırmızı	Demir
5.	Sarı	Kemikler
6.	Yeşil	Çanak-çömlek
7.	Mavi	Tatlı Su
8.	Mor	İçme Suyu

e — Tıpta Radyestezi ve Kullanım Alanları

Radyestezistler, bedenin sıhhatli hâldeki çeşitli kısımları ile buralarda meydana gelebilecek hastalıkların, radyestezik olarak belirlenebilen, kendilerine özgü *enerji neşriyatları* olduğunu belirtmektedirler. Bu savdan yola çıkarak ya vücûdu doğrudan muayene etmek ya da *uzaktan radyestezi* tekniği ile çalışmak suretiyle, radyestezi ile hastalık teşhisi ve uygun tedavi metodlarının tespiti mümkün olmaktadır (16).

Vücut üzerinde sarkaçla muayene yapılırken, sarkacı tutan sağ elin işaret parmağı *anten* olarak kullanılır. Önce, başın ön tarafından başlanır, sonra başın arka tarafına geçilir ve yavaş yavaş, vücudun her yanı muayene edilir.

Sarkacın hareketsiz olup olmadığına ya da ne gibi bir hareket verdiğine dikkat edilir. Sarkaç, sağlıklı uzuvlar karşısında daima aynı hareketi verir. Hastalıklı bir uzuv karşısında ise, ya durur ya da sağlıklı uzuv karşısındaki hareketin tersini verir. Radyestezi çubuğu ise, hasta bir uzva geldiğinde, aşağıya ya da yukarıya doğru şiddetle hareket eder veya sıçrar.

Sarkaç kullanırken, *anten* vazifesi gören parmağın, çubuk kullanırken de çubuğun ucunun, radyestezik tepki sırasında vücudun dış yüzeyinden olan uzaklığı, hasta uzvun vücut içerisindeki yerinin uzaklığını verir. Bu teknikle, vücutta bulunan bir kurşun ya da iğnenin yerini tespit etmek çok kolaylaşır.

Radyestezi ile hasta muayenesinde, her doktor, kendine özgü sistem ve metodlarını kullanır. Örneğin, *bölge tedavisi*'nde (17) olduğu gibi, elin parmakları ile ayasının muhtelif bölgelerinin vücudun belirli uzuvlarına tekabül etmesini esas alarak, buna göre bir cetvel düzenleyenler vardır: Sol elin işaret parmağının ucunun, başı ve beyni göstermesi; ikinci boğumun ortasının, boğaz nahiyesini belirlemesi; vb.

Yakın zamanlarda, ünlü Amerikalı radyestezist Verne Cameron, vücut üzerinde radyestezi ile teşhiste kullanılmak üzere, *«aurametre»* adını verdiği yeni bir alet geliştirmiştir. Ucunda, gayet hassas bir şekilde dengelenmiş bir ağırlık taşıyan bu alet, yatay, dikey ya da dairevî hareket yapabilmektedir. Bilinen en hassas radyestezi aleti olan aurametre, vücudun çevresinde gezdirildiğinde, zayıf ya da hastalıklı bir noktaya rastlar rastlamaz tepki göstermektedir.

Uzaktan radyestezi ile teşhis metodları da çok çeşitli olup, bir uygulayıcıdan ötekine değişir. Bazıları, üzerlerine tüm hastalıkların isimlerini yazdıkları büyük kartlar kullanırlar; sarkaç hangi kartı belirlerse, onun üzerinde yazılı olan hastalıkla teşhis konulur. Teşhisten sonra, uygun tedavi şekli de aynı metodla seçilir.

Daha başkaları ise, deneme ve yanılma ile, her hastalık ve ilaç için ayrı bir *'sarkaç titreşim oranı'* tespit ederek, kendileri için geçerli olan bir derecelendirme yaparlar. Bundan sonra, hastadan alınacak bir kan örneği, üzerinde teşhis konulması için yeterli olmaktadır: Sarkaç, kan örneğinin üzerinde hangi *titreşim oranı*'nı veriyorsa, tabloda o orana tekabül eden hastalığı belirliyor demektir. Aynı kan örneği kullanılarak, uygun ilaç da tespit edilir. Radyestezist ya da doktor, bu kez, sağ elinde sarkacı, sol elinde de teker teker ilaçları tutar; ilaçlardan biri hastalığın mahiyetine tekabül ettiği zaman sarkaç harekete geçer.

Bu metodun değişik bir uygulama biçiminde, ilacın hastaya verilmediğini, bunun yerine, belirli bir miktarını hastanın kan örneğinin yanına koymak suretiyle *'uzaktan tedavi'* yapıldığını görüyoruz. Aynı şekilde, tedavinin seyri de, hastayı hiç görmeden, her gün sarkaçla kan örneği muayene edilerek izlenebilir.

Bu tür uzaktan teşhis ve tedavi uygulamalarında sarkaç yerine çeşitli cihazların kullanıldığını görmekteyiz. Ancak, cihaz kullanımı, radyestezinin inceleme sahasından çıkmakta ve kendine özgü bir ad almaktadır: *«Radyonik Bilimi»*. Radyonik Bilimi'nin temelleri, yüzyılın başlarında, Amerikalı doktor Albert Abrams tarafından atılmış, daha sonra, Amerika'da Dr. Ruth Drown ve İngiltere'de de George de la Warr tarafından geliştirilmiştir. Günümüzde ise, Galen T. Hieronymus'un çalışmaları bu konuda öncülük yapmakta ve radyonik bilimi'nin önünde yepyeni ufuklar açmaktadır. Radyonik bilimi, artık, *psikotronik bilimi, biyomanyetizm* ve *piramid enerjileri* konuları ile birlikte ele alınmakta ve araştırılmaktadır.

Uzaktan radyestezi ile teşhis tekniklerinden biri de, aynen arazi yerine harita üzerinde çalışmak gibi, vücudun yerini alan *anatomik şemalar* üzerinde çalışmayı kapsar. Burada, bir arazinin, *'ışınımlarını'* taşıyan bir fotoğrafını kullanmak ile, hastadan alınan ve gene o şahsın enerji neşriyatını içeren bir kan örneğinin kullanılması arasındaki benzerlik gibi, sadece temsilî mahiyette olan haritalar ile anatomik şemaların kullanımları arasında da tam bir paralellik kurabiliriz.

Anatomik şema üzerinde radyestezi ile teşhis uygulamalarında kullanılan bir teknik de, sarkacı sağ elde tutarken, sol elin *'anten'* işlevini gören işaret parmağını şemanın üzerinde gezdirerek, sarkacın tepki göstereceği nahiyeyi ya da noktayı belirlemekten ibarettir. Bu metodla çok başarılı sonuçlar alınabilir.

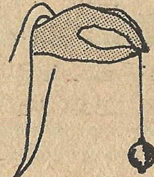

DİPNOTLAR

(1) **Neolitik çağ:** Taşdevrinin son çağı.

(2) Yüzükle, doğacak çocuğun cinsiyetini tayin etme, halkımız arasında öteden beri yaygın olan bir metoddur.

(3) Henri Mager'in, 1931 yılında Londra'da yayımlanan, **«Radyestezi Prensipleri ve Uygulaması»** (Principles and Practice of Radiesthesie) adlı kitabı, düşüncelerini özet halinde içeren bir kaynak teşkil eder.

(4) Bizde de, çatallı dal kullanan bir köylü yurttaş radyestezistin, Harran Ovası'nda nasıl başarılı radyestezik çalışmalar yaptığı ve birçok yeraltı su mecrasını tesbit ettiği, Uğur Dündar'ın bir televizyon programında konu edilmişti. Ne varki, bu tür konuların halka duyurulmasına, aydın geçinen bazı karanlık kişiler ve üç-beş bilim adamı (!) karşı çıktılar ve çok içerlediler. Gerçek bilim adamları ve aydınlar ise oldukça benimsediler.

(5) Bkz: **Kirlian Photography,** kitap-24

(6) Bkz: **Psikokinezi,** kitap-45

(7) **Anomaly:** Normal halin ya da kuralların dışında olan anormal, aykırı bir durum.

(8) **Magmatit:** Volkanik.

(9) **Pegmatit:** Beyaz mikalı ve iri taneli granit.

(10) **Prekambriyum:** Paleozik devrin ilk bölümü ve jeolojik sistemlerin içinde omurgasız fosillerin görüldüğü en eski kat olan Kambriyum öncesine ait.

(11) **Paleozoik:** En eski fosillerin oluştuğu jeolojik devir ve bu devirle ilgili.

(12) **Polimetalik:** Çok madenli.

(13) **Randomizer:** Bir mekanizmanın hareketini, önceden belli olmayan, rasgele devreler halinde düzenleme işlevini gören araç.

(14) Presman, A.S. Electromagnetic Fields and Life, New York, Plenum Press, 1970.

(15) Bkz: **Durugörü,** kitap-35 ... Böl: 4

(16) Bkz: **Psi-Tıp,** kitap-38 ... Böl: 1/g

(17) Bkz: **Psi-Tıp,** kitap-38 ... Böl: 1/n

KAYNAK VE DANIŞMA KİTAPLARI

1 — BARRET, William ve BESTERMAN, Theodore, *The Divining Rod,* New York, University Books, Inc., 1968.

2 — BELL, A. H. der, *Practical Dowsing - A Symposium,* London, G. Bell & Sons, 1965.

3 — DOREY, Stéphane. «La Radiesthésie,» *Nostra,* No. 361 (7 March 1979), p. 19.

4 — ELLIOT, J. Scott. *Dowsing: One Man's Way,* London, Neville Spearman, 1977.

5 — de FRANCE, H.*The Elements of Dowsing,* London, G. Bell & Sons, 1948.

6 — GRAVES, Tom. *Dowsing: its Techniques and Applications,* London, Turnstone Press, 1976.

7 — HILLMAN, Martin. «Divining the Unknown,» *Fate & Fortune,* Issue 6, p. 8.

8 — HITCHING, Francis. *Pendulum: The Psi Connection,* Glasgow, Fontana, 1977.

9 — MERMET, Abbé. *Principles and Practice of Radiesthesie,* London, Stuart and Watkins, 1967.

10 — WILLEY, Raymond C. *Modern Dowsing,* Arizona, Esoteric Publications, 1976.

11 — WILLIAMSON, Tom. «Dowsing Achieves New Credence», *New Scientist,* Vol. 81, No. 1141 (8 February 1979), p. 371.

20

Radyestezi, çok önemli bir parapsikolojik bilim dalı ve olgusudur. Bu olguda, maddelerin neşrettikleri tesirler ve bunlarla beşer organizmasının ilişki kurabilip, onlardan etkilenmesi konusu ön plândadır. Bu durum, beşer organizmasının, tabiatın canlı ve cansız denilen tüm unsurları ile dolaylı ve dolaysız bir ilişki içinde bulunduğunun bir diğer kanıtıdır. Çünkü bedenin fiziksel yapısı, tabiatın maddî unsurlarından meydana geldiği için, alâka kanunu uyarınca, bu yapının unsurlarının, alındığı tabiatın ana kaynakları ile irtibatta olması doğaldır. Madde ve ruhun bir bütünlük içinde olduğu beden konisinin, ruh tarafından özelleştirilmiş belirli hassasiyetler içinde olması sözkonusudur. Bunlardan birisi de, radyestezi bilimi içinde incelenen, radyestezi medyomluğudur.

Uzun yıllardır, üzerinde yoğun bilimsel incelemeler yapılan ve bazı kuramlarla anlatılmakta ve tanımlanmakta olan radyestezi olgusu, beşer-doğa ilişkisinin bir diğer açıdan önemli bir etüdünü vermektedir. Bu, aynı zamanda, maddenin görünmeyen emenasyonları ile, bedenin görünmeyen emenasyonlarının ilişkileri ve ayrıca çevre tesirlerinin bedenlerle olan irtibatları bakımlarından da çok önemli bulgulara yol açmaktadır. Tabiatın bir parçası olan bedenin, gene tabiat ile nice geniş ve derin bir bağlantı içinde olduğunu, radyestezi bilimi açıkça ortaya koymaktadır.

Bu yapıtla, şu konulara ilişkin bilgi edinebilirsiniz:

Maden, Su ve Minerallere Karşı Bedenlerin Hassasiyetleri.
Maddelerin Emenasyonları ve Beden Üzerindeki Etkileri.
Radyestezi Tekniği İle Bulunan Su, Maden ve Objeler.

Radyestezi Bilimi İle İlgili Bilimsel Araştırmalar.
Bilim Adamları ve Radyestezi Üzerine Bilimsel Tezleri.
Tarih Boyunca Radyestezi Çalışmaları ve Sonuçları.

150 TL.